

Dějiny řádu v 16. století s reformou podle původních pravidel

Jedná se o dílo svaté Terezie od Ježíše a sv. Jana od Kříže. Oba byli později zařazeni mezi učitele celé církve. Jejich životopisy obsahují historii vzniku Bosého Karmelu ve Španělsku, odkud se pak reformovaný řád rozšířil po Evropě. K ustanovení jeho nezávislosti došlo koncem 16. století.

Toto století významné rozšířením o reformovanou větev řádu s důslednou obnovou připomíná hlavní poslání „Karmelu“ přijaté v samém začátku – modlitbu spojenou s láskou a pokorou.

Období 16. století bylo poznamenáno také náboženskými válkami, které byly spojeny se vznikem protestantské reformace. V Anglii bylo ke konci čtyřicátých let rozpuštěno 38 řádových komunit a následně zrušeno 25 klášterů v Irsku. Došlo i ke zničení karmelitánských klášterů v Čechách a od r. 1556 byla dřívější společná provincie označována za polskou. V samém začátku dalšího desetiletí 10 klášterů ve Skotsku ztratilo možnost fungování a potom náboženské války zasáhly kláštery ve Francii.

Ke konci století (r.1593) papež Klement VIII. potvrdil rozdělení řádu na reformovaný – OCD a dřívější – OCarm.

Z počátku století, abychom se drželi chronologického pořadí, je připomínáno úmrtí dvou karmelitánských kněží, které Martyrologium Romanum označuje za blahoslavené. Řádové proprium z nich vynechává prvního, Jakobína, a slaví až Baptistu Spagnoli. Po nich v tomto století už pouze dominuje slavení zmíněné dvojice reformátorů. Konec století je ještě poznamenán působením Marie Magdalény de'Pazzi, která zemřela až v začátku následujícího století.

blah. Jakobín de' Canepacci

3.3. (připomínka v martyrologiu)

Postavení: řeholní bratr OCarm

Úmrtí: 1508

Narodil se roku 1438 v Piasca patřící k Crevacuore na území Piemontu v Itálii. Ve Vercelli vstoupil do kláštera karmeliánů jako laický bratr a zůstal jím po celý život. Byl pověřen službou sběrače almužen a vyobrazován je převážně s vakem na zádech. Vynikal heroickou láskou k chudým a pro ně se častěji zříkal i své porce denního jídla. Známa byla nejen jeho štědrost, ale také kajícnost, život v pokoře a v oddávání se modlitbě.

Mimo dobové svědectví (např. ve spisu *Collectanea* od Giacominio Bale OCarm.) hovoří o tom i martyrologium.

Zemřel následkem morové nákazy a byl pohřben na zahradě konventu. Brzy však bylo rozhodnuto, aby byl přemístěn na důstojnější místo. Řeholníci však nesouhlasili s uložením ostatků do chrámového prostoru, protože byl jen prostým bratrem i když se za jeho života děly zázraky, zaznamenané později. Podle náhrobní desky ve zvonici konventu karmelitánů ve Vercelli, s údaji místa a roku narození i smrti, byl tam pohřben. Přes opakovanou snahu o nalezení se jeho tělo však nenašlo.

Papež Řehoř XVI. i přesto shledal dostatek důvodů, pro které 5.3. 1845 jeho kult schválil. či oficiálně uznal.

blah. Baptista Spagnoli

17.4. (památky v řádu O.Carm. závazná a v OCD nezávazná; martyrologiem je připomínán 20.3.)

Postavení: generální představený OCarm

Úmrtí: 1516

Pocházel z Mantova v Itálii. Od 16ti let byl v karmelitánském řádu. Asi po roce složil sliby. Byl povolán zastávat v různých konventech více funkcí. Šestkrát byl zvolen generálním vikářem kongregace a od r. 1513 byl generálem celého řádu. Vynikl nejen v úsilí o obnovu, ale i jako humanista a básník. Přátelství se vzdělanými lidmi využíval k tomu, aby je přiváděl ke křesťanskému životu. Zemřel 20. března.

KŘEŠŤANSKÝ VERGILIUS

Narodil se v severoitalském městě Mantově 17.4. 1447. Jeho otec byl španělského původu. Baptista měl druhé jméno Mantanus. Jako mladík vstoupil ke karmelitánům Mantovské kongregace, kde v roce 1464 složil řeholní sliby. Byl velmi nadaný a již jako 16letý napsal spis „O blaženém životě.“ Později vydal také řadu básnických knih, které napsal latinsky. Celkem prý napsal kolem 55 tisíc veršů. Byl přirovnáván k římskému básníku Vergiliovi a dostal čestné přízvisko „křesťanský Vergilius“. Hodně studoval a ještě mu nebylo ani 21 let, když byl povolán přednášet na generální kapitulu v Brescii. Jeho angažovanost se týkala nejen řádu, ale i celé církve.

Na žádost Lva X. zprostředkoval také jednání mezi francouzským králem a vévodou milánským.

Od r. 1483 se stal šestkrát řádovým vikářem v reformované mantovské kongregaci a v roce 1513 jejím generálním představeným. Očekávanou reformu kongregace z důvodu onemocnění již nedokázal provést.

Byl považován za představitele katolického humanismu a přátelil se s humanisty Erasmem Rotterdamským a s Pico della Mirandolem, patřícím k největším italským filozofům. Měl vliv i na anglickou literaturu. Například Alexandr Barclay parafrázoval jeho eklogy a Edmund Spenser ho napodoboval, zmíniv se o něm i v několika verších.

Celý život se snažil o samotu a toužil žít v Boží přítomnosti. Přesto sledoval veřejný církevní i světský život a usiloval o jeho nápravu. Životem i psaným slovem oslavoval Krista i jeho Matku. Jeho literární činnost se ani přes namáhavé práce, spojené s úřady, které zastával, neodcizila ideálu karmelitánského vnitřního života a tak jeho příklad má co říci i dnešním karmelitánům, žijícím ve světě.

Blahořečen byl papežem Lvem XIII. r. 1885.

Předsevzetí, modlitba:

Nejdříve musím usilovat o nápravu svého života, aby pak můj život mohl být přínosem pro druhé. Musím ve věrnosti žít to, k čemu jsem povolán.

Bože, Tys obdařil blahoslaveného Baptistu Spagnoli, věrného ctitele Panny Marie, v podivuhodné míře darem zachovávat a hlásat Tvé slovo; dopřej na jeho prosbu i nám, abychom jako Maria stále rozvažovali o Tvém slově a spolu s ní Tě celým svým životem oslavovali. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

sv. Terezie od Ježíše

15.10. (svátek v řádu O.Carm., v OCD slavnost, v martyrologiu závazná památka)

Postavení:

mystička, matka reformovaného Karmelu a učitelka církve OCD

Úmrtí: 1582

Pocházela ze Španělska z Kastilie. Od dětství byla temperamentní a přátelská, milovala romantiku. Po vstupu do karmelitánského řádu prožila tělesnou i duševní krizi. Kolem

roku 1556 se v jejím srdci rozrostla touha podnikat v duchovním životě veliké věci. Přestala žít sama pro sebe a místo jejího „já“ zaujal Bůh. Zbavena nejistot nebála se protivenství, dělala velké pokroky v dokonalosti, měla mystická zjevení. Pro reformu svého řádu snášela mnoho příkoří. S nezlomným duchem se stala matkou všech bosých karmelitánů, nezapomínajíc ani na hmotnou stránku toho, co založila. Sama o sobě řekla: "Terezie bez Boží milosti je jen ubohá, chudá žena. Terezie s Boží milostí a s mnoha penězi je mocnost." Zanechala naučné spisy stvrzené vlastní zkušeností.

Atributy: *karmelitka, kniha a psací brk, planoucí srdce, písmena IHS; anděl s ohnivým šípem, holubice -symbol Ducha svatého, trny, někdy i křížek se čtyřmi drahokamy*

Patron: Španělska; všech karmelitánských společenství, španělských spisovatelů; vzývána v duchovní nouzi, pro pomoc v oblasti modlitby a vnitřního života; při nemocech srdce a hlavy

VELKÁ UČITELKA MODLITBY

Narodila se 28.3. 1515, jako potomek šlechtického rodu Cepedů, v Avile ve Španělsku. Byla třetí z deseti dětí, ve druhém manželství Dona Alfonse Sanchez de Cepeda s Doňou Beatricí de Ahumadou. Terezie měla příjmení po ní Z předchozího manželství měla ještě dva sourozence.

Velmi brzy se Terezie naučila číst a oblíbila si životopisy svatých, které na osamělých místech četla i svému bratru Rodrigu. Společně pak chtěli napodobovat světce a zatoužili i po mučednické koruně. Když se jim nezdařil pokus utéci „do země Maurů,“ napodobovali alespoň poustevníky doma, na zahradě. Touha po poustevnickém životě se Terezii později vrátila v poněkud hlubším smyslu. Ale již tehdy, když si z klestí a prken zbudovali dvě chýšky, v té své rozjímalas o radostech v nebi a o trestu v pekle a sobě i druhým slovy svého pokřiku připomínala věčnost těchto skutečností. V dětství se nejvíce cítila oslovena příběhem o setkání Pána Ježíše se samaritánkou u Jakobovy studně. Proto často opakovala prosbu samaritánky a obracela se na Ježíše slovy: „Pane, dej mi té vody, abych nežíznila“ (Jan 4,15).

Ve 14 ti letech jí matka zemřela. Náhradou za ni si zvolila Pannu Marii, ale nedbala zprvu o její vedení. S náruživostí se pouštěla do četby o milostných dobrodružstvích rytířů a povolovala v duchovním životě. Byla marnivou a libovala si ve společnostech, kde jí lichotili. Ke světským marnostem ji nabádala teta i někteří strýcové. Později říkala: „Kéž by je k nám otec nepouštěl“ a celý život litovala, že v mládí podléhala lichotkám.

V 16ti letech ji otec poslal za účelem lepší výchovy k augustiniánkám do kláštera P.M., Matky Božské milosti, ale tamní prostředí neprospívalo jejímu zdraví. Z důvodu onemocnění se musela po půldruhém roce vrátit.

V té době se nechala ovlivnit četbou v listech sv. Jeronýma o životě zasvěceném Bohu. Rozhodla se pak pro vstup ke karmelitkám, ale otec ji odmítl pustit. Odešla proto 22.11.1535 tajně ke karmelitkám do kláštera Vtělení a požádala o přijetí. Po roce oblékla řeholní hábit a 3.11. 1537 složila řeholní sliby. Terezin otec její rozhodnutí nakonec toleroval a dal jí do kláštera slušné věno.

Koncem roku 1538 začala Terezie nový zápas s těžkou nemocí, který trval tři roky. Na léčebnou kúru odjela z kláštera v doprovodu otce do Becedas. Do léta čekala na léčbu u své sestry a pak ji během tří měsíců velkého utrpení kvůli

léčení bylinářkou přivedlo téměř na pokraj smrti. Prožívala prudké bolesti u srdce a velmi silný odpor k jakémukoli jídlu. Její vysílení zhoršovala vysoká horečka a stažené nervy jí nedopřály zklidnění ani v noci. Otec ji ve vážném stavu odvezl domů. Když se nemoc stále horšila a po čtyři dny zůstala v bezvědomí, v jejím klášteře byl pro ni otevřen hrob. Ona se však z krize (15.-18.8. 1539), kterou provázela klinická smrt, dostala. Při návratu k vědomí se zmínila o prožitku mimo tělo, včetně vidění klášterů, které má založit. Pro nesnesitelné bolesti s ní mohli manipulovat jen pomocí prostěradla. Bylo vyhověno její žádosti o přepravení do kláštera, kde neměnný stav trval ještě osm měsíců a až později začala být schopna pohybu po čtyřech. Nemoc byla obdobím zranění a Terezie toužila po vyléčení hlavně proto, aby mohla být s Ježíšem o samotě. Za přímluvce si zvolila sv. Josefa a jemu pak vděčila za uzdravení.

Po uzdravení čekala Terezii další krize. Satan ji odváděl od modlitby pod záminkou pokory i skrze pocity zatracení. Terezie prožila údobí, v němž se považovala za poslední mezi zatracenými, jak sama uvedla. Příčinu svých těžkostí v duchovním životě začala také vidět v tom, že klášter neměl přísnou klausuru. Řeholnice se prakticky nezříkaly svobody. Terezie se věnovala velmi mnoho návštěvníkům, s nimiž vedla dlouhé rozhovory a nezbyval jí čas na rozjímavou modlitbu. Přetrvávala u ní vlažnost a střídaly se vnitřní boje až do roku 1557. Tehdy, ve 42 letech, před obrazem trpícího Spasitele prožila své obrácení a rozhodla se vyloučit ze svého života vše, co by ji odvádělo od spojení s ním. A od té chvíle následovala dlouhá řada milostí.

Terezie zakoušela nadpřirozený pokoj, prožívala spojení s Bohem, extáze. Zpovědníci ji však nechápali a uvažovali o působení zlého ducha, přitom byli nejednotní. Opačného názoru byl sv. František Borgiáš a o pravosti Božích milostí ji později ujistil sv. Petr z Alkantary. S vnitřní modlitbou pokračovaly milosti, extáze a při jedné z nich i mystické probodení Tereziina srdce. V karmelitánském řádu bosých je připomínáno 28.8. jako závazná památka. Více k souvisejícím skutečnostem uvedeno níže v poznámce.

V r. 1560 měla Terezie vidění pekla a po něm slíbila usilovat o co nejdokonalější život v řádu. Hned v září se s některými sestrami domluvila, že jak to bude možné, vytvoří novou komunitu, v níž budou zachovávat řeholi s původní přísností, včetně chudoby. A tak 24.8. 1562 se jim v Avile podařilo otevřít první reformovaný klášter sv. Josefa a byly oblečeny první čtyři novicky. Reforma byla mimo komunitu provázena značným odporem, ale 5.12. sestry obdržely apoštolský souhlas a Terezie se stala matkou představenou.

Terezii v jejím úsilí podporovaly mystické zážitky. Kolem roku 1564 měla několik vidění Kristova člověčenství, které bylo zdrojem její rostoucí úcty, lásky i mnoha dalších milostí. V té době z podnětu duchovních vůdců pracovala na spisech „Cesta k dokonalosti“ a „Rozjímání o Velepísni“. Měla už i rozepsaný vlastní životopis.

V dubnu 1567 generální představený karmelitánského řádu P. Jan Baptista Rossi (španělsky Rubeo) schválil dílo její obnovy a dovolil jí zakládat další reformované kláštery. Při otevření druhého kláštera se setkala s P. Janem od sv. Metoděje, pozdějším sv. Janem od Kříže, který byl od r. 1572 jejím zpovědníkem. S ním během čtyř let přes mnohé překážky založila sedm ženských a dva mužské reformované kláštery. Dalším jejím spolupracovníkem byl P. Antonín, jako bosý karmelitán zvaný od Ježíše.

Generální řádová kapitula se v Piacenze 21.5. 1575 rozhodla zrušit kláštery, které neodpovídaly rozhodnutí generála a zbavit úřadu ty, kdo jednali proti němu. Terezie měla další zakládání klášterů zakázáno. Na základě povolení si k pobytu zvolila klášter v Toleadě a byla tam do července 1577. Na příkaz P. Graciána napsala významný spis „Vnitřní hrad“. Do Avily se vrátila v době, kdy její zpovědníci byli vězněni a situace se vyhrcovala. Pro reformu řádu musela snášet mnohá příkoří.

Papež Řehoř XIII. potvrdil oddělenou provincii bosých až 22.6. 1580 a v následujícím roce byl zvolen provinciálem P. Gracian. Z kapituly vzešla také konstituce bosých karmelitánů a bosých karmelitek, jak si Terezie kladla za cíl. Po krátkém setkání s Janem od Kříže byla r.1582 poslána do Burgos a osobně v něm založila poslední klášter. Další plánované zakládání v Madridu již nezvládla. Byla napřed poslána do Alba de Tormes, kde začala vykašlávat krev a večer 4.10. nemoci podlehla.

Bylo to v době, kdy se z nařízení papeže Řehoře XIII. opravoval starý Juliánský kalendář posunutím vpřed o 10 dnů. Po 4. říjnu hned následoval 15. říjen a na něj byla později stanovena liturgická památka sv. Terezie od Ježíše.

Za blahoslavenou ji prohlásil papež Pavel V. 24.4. 1614 a papež Řehoř XV. ji 12.3. 1622 kanonizoval. Dne 29.9 1970 byla Pavlem VI. prohlášena jako první za učitelku církve.

Vynikla jako učitelka modlitby. Stručně ji definovala slovy: „Modlitba je úkon lásky.“ O modlitbě říkala: „Modlitba není záležitostí mnoha slov, ale mnohého milování“.

V pojednání o modlitbě zdůraznila potřebu dobrého svědomí a jako tři předpoklady disponující i ke kontemplaci uvedla vzájemnou lásku, odpoutanost od stvořeného a pravou pokoru, kterou považovala za nejdůležitější.

Vnitřní modlitba byla pro Terezii pramenem duchovního života. Rozvíjení důvěrného vztahu přátelství při častém rozhovoru o samotě s tím, o němž víme, že nás miluje. (viz VIII. kap. Život)

Nelze se modlit slovy a mít srdce odpojené. Ježíš na to téma říká v evangeliu: „*Při modlitbě nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov.*“ (Mt 6,7)

Předsevzetí, modlitba: Své modlitby budu začínat uvědoměním si Boží lásky a pak své srdce povzbudím k úkonům lásky, v nichž se modlitba má odvíjet.

Bože, Tys osvětil svatou Terezií působením svého svatého Ducha, aby ukazovala církvi cestu k dokonalosti; prosíme Tě, dej, ať je nám její nauka pokrmem na této cestě, abychom tak jako ona toužili po opravdové svatosti. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

Poznámka:

Karmelitánské Proprium řádu Bosých bratří, o památce „**Probodění srdce sv. Terezie**“ slavené 26.8., cituje z Bulle ke svatořečení Řehoře XV.: „Mezi Tereziinými ctnostmi vyniká především její láska k Bohu, kterou náš Pán Ježíš Kristus četnými viděními a zjeveními ještě zvětšil. Tak si ji v jednom vidění zvolil za svou nevěstu; v jiném viděla Terezie stát vedle sebe anděla, který jí proklál srdce hořícím kopím. ...“

Toto její srdce se nachází v relikviáři na oltáři karmelitánského kostela v Alba de Tormes.

relikviář s Tereziiným srdcem

Terezie při extázi za aktu serafa, v římském chrámu P. Marie Vítězné od Lorenza Berniniho

Po operativním vyjmutí chirurg Emanuel Sánchez popsal v horní přední části srdce, úzký, dlouhý a hluboký otvor procházející srdeční komorou. Uvnitř otvoru byly znatelné stopy vypálení ohněm. Způsob zranění odpovídal rozpálenému, ostrému a zašpičatěnému dlouhému nástroji.

Později bylo zjištěno, že srdce přenášelo značnou teplotu na skleněné pouzdro, které ji nevydrželo a generální superior karmelitánů v roce 1650 potvrdil i jeho neobyčejně zvětšený objem.

Komise odborných lékařů v roce 1725 konstatovala i čtyři další zranění. Jednalo se o malé otvory 1-2 mm široké. V noci na 19.3. 1836 byly sestrou Pavlou spatřeny v srdci dva trny. Třetí je zmiňován 29.8. 1864 s uvedením jeho růstu. Roku 1873 byl odborníky ze Salamanky při vyšetření relikvie objeven další trn. Kněz Caardellac zaregistroval 13.5. 1875 tlukot tohoto srdce. Jeho hlasitější odezvy při bohoslužbě potvrdily i sestry. Srdce po 400 let nepodléhá rozkladu a vychází z něj příjemná vůně. Rána v něm by odpovídala okamžité smrti, ale Terezie od Ježíše s ní ještě 22 let na zemi žila.

(Informace o srdci jsou použity z publikace 23 svätých, vydané o.z. Magnificat Slovakia, distributor M ROSA Bratislava 2007)

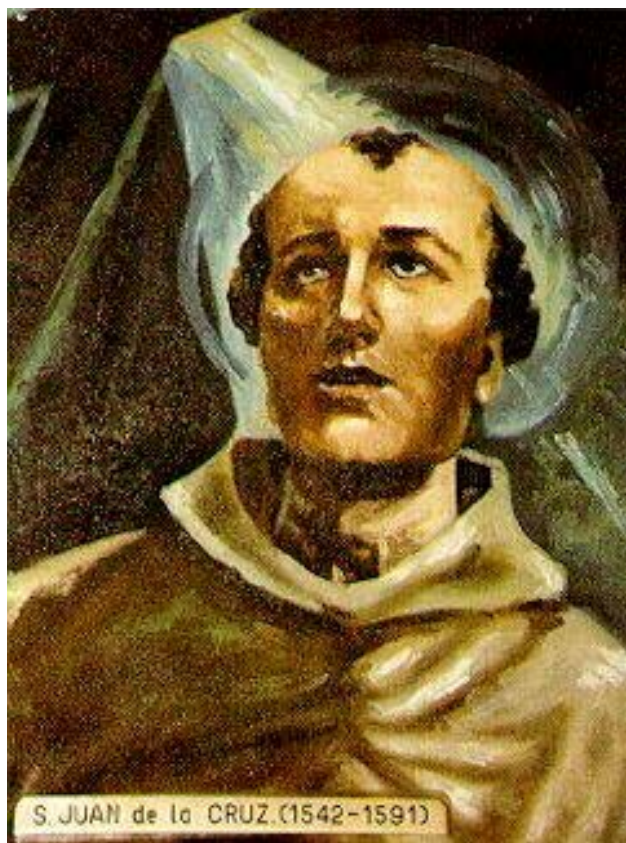
sv. Jan od Kříže

14.12. (svátek v řádu O.Carm., v OCD slavnost, v martyrologiu závazná památka)

Postavení: řeholní kněz, mystik a církevní učitel OCD

Úmrtí: 1591

Pocházel ze španělské chudé rodiny. V 21 letech vstoupil ke karmelitánům v Medině del Campo. Po seznámení se s Terezií z Avily a za souhlasu představených, se s ní podílel na šíření reformovaného Karmelu. Musel snášet mnoho příkoří, ale v utrpení dosáhl hlubokého spojení s Bohem i vrcholu mystického života. Zastával větší počet funkcí, ale dle svého přání skončil oprostěn od nich i od slávy související s uznáním. Zemřel v Ubedě po velkém utrpení. O jeho moudrosti svědčí duchovní spisy, které zanechal.

Atributy: karmelitán, kniha, kříž, pero

MYSTICKÝ TEOLOG NA RADOSTNÉ CESTĚ KŘÍŽE

Narodil se v roce 1542 v malé vesnici Fontiveros v Kastílii, jako třetí syn Gonzala de Yepes, kterého rodina zámožných obchodníků vydělala. Nelíbilo se jí, že si za ženu zvolil chudou Catalii Alvarezovou, rovněž sirotka. Janovi předci z otcovy strany byli údajně šlechtici. Otec po delší nemoci zemřel, asi v Janových dvou letech. Bída a starosti jak zajistit dětem to nejnnutnější přiměly matku, že se s Františkem a malým Janem (syn Alois zemřel před narozením Jana) vydala přes velkou vzdálenost k jejich strýci. Strastiplná cesta o žebrotě nesplnila očekávané. Když byli opět ve Fontiveros, pětiletý Jan (zv. šp. Juan) se málem utopil v jezeře. Příhodu prý provázelo vidění P. Marie, která k němu natahovala ruku, ale on jí tu svou z úcty k ní nepodal, aby ji neušpinil. Pak ho vytáhl jeden sedlák. (Po druhé pocítil ochranu P. Marie poněkud později, při pádu do studně.)

Roku 1548 se matka Catalie přestěhovala se syny do Arévala, ale bída rodiny se nezmenšila. Roku 1551 následovalo další stěhování, do obchodního města Medina del Campo (dnes Valladolid). Matce se tam Jana podařilo umístit v jedné družině pro chudé sirotky, v níž se 8 let vzdělával. Studium mu šlo dobře, ale pokusy s krejčovským, řezbářským ani malířským řemeslem se nedařily. Od 17ti let pracoval jako ošetřovatel ve špitálu. Pro chudé pacienty přitom chodil prosit o almužny. S touhou po studiu několik hodin denně trávil v jezuitské koleji a další v noci nad knížkami. Humanistická studia u jezuitů skončil r. 1563, kdy vstoupil do karmelitánského kláštera sv. Anny v Medině. Po ročním noviciátu složil sliby a se jménem Jan od sv. Metoděje byl poslán studovat na universitu v Salamance, kde v r. 1567 přijal i kněžské svěcení. Primici měl v Medině. Pro touhu po přísnějším životě uvažoval o přestupu do kartuziánského řádu, ale tehdy se setkal s Terezií od Ježíše, dozvěděl se o její reformě a nakonec souhlasil se spoluprací. Ještě dokončil studia a 15.8. 1568 se už účastnil založení kláštera ve Valladolidu, kde ho Terezie seznamovala s životem, jaký začaly žít podle původních pravidel, včetně způsobu a významu jejich tzv. rekreace.

V Duruelo u Avily dostal darem domek, který opravil. Terezie ho nazvala Betlém a vyřídila povolení od provinciála. Jan a dva další, převor z Mediny o. Antonín s jáhnem Josefem, v něm o první neděli adventní, za provinciálovy přítomnosti, složili nové sliby týkající se řádové reformy. Nové Janovo jméno znělo „Jan od Kříže“ a Antonín měl přidáno „od Ježíše.“ Tím vznikla první mužská komunita „Bosých“. Reformovaným se tak začalo říkat proto, že na rozdíl od ostatních karmelitánů chodili bosí. Rozdělení, na bosí a obutí, se ujalo a přetrvává.

Jan od Kříže dostal na starost výchovu noviců. Konvent se 11.6. 1570 přestěhoval z Duruela do Mancera de Abajo u Salamanky. Jan na podzim téhož

roku odešel do Pastrany, kde bylo více noviců. Avšak 25.1. 1571 již zakládal klášter bosých karmelitek v Albe de Tormes a v dubnu se stal rektorem koleje bosých karmelitánů v Alcalá de Henares.

V avilském klášteře Vtělení se v říjnu stala Terezie od Ježíše převorkou a přes vizitátora si další rok vyžádala Jana od Kříže za zpovědníka a rádce pro její konvent. Jan se v Avile až na menší přestávky zdržoval od května 1572 do začátku prosince 1577, kdy byl v noci na 4.12. zajat a tajně dopraven do kláštera obutých karmelitánů v Toledu. Tam ho protiprávně soudili jako buřiče, přes všechna pověření, která od nuncia a apoštolského vizitátora dostal. Nabízeli mu i plno výhod v případě odstoupení od reformy. Marně. Uvěznili ho proto v malém prostoru bez oken se stoličkou a breviářem. Vzali mu škapulíř s kapucí, aby trpěl zimu a k jídlu mu dávali jen chléb s vodou. Zlých skutků se odvážili až po vystřídání zesnulého nuncia Ormaneta za Felipe Segu, který už nebyl reformě nakloněn.

Jan snášel utrpení s trpělivostí a na zlo odpovídal láskou. Strážci daroval i dřevěný kříž, který nosil na srdci. Čas naplnil modlitbou a skládal i mystické básně. Jeho tělo však podmínky ve vězni nechtělo vydržet. Když Jan cítil, že mu jde o život, rozhodl se pro riskantní útěk. Nebylo mu známo, ve kterém místě se jeho vězení nachází. Svázanou deku s hábitem, po nichž se z vězení spouštěl, měl prý uvázané za klíčku, která by normálně zatížení s ním nemohla unést. Dole chybělo více jak dva metry. Po seskoku zjistil, že je na dvoře ve větším nebezpečí. Musel se dostat odtud vzhůru, k výklenku a za zeď. Nakonec se mu podařilo za svítání dostat k bosým karmelitkám. Byl ve stavu, že ze stravy mohl přijímat jen kaši z vařených hrušek. Brzy se pak uchýlil do kláštera „El Calvario“ v Andalúzii na jihu Španělska, kde se na podzim stal představeným.

V Baeze nastoupil 14.7. 1579 jako rektor koleje „Naší milé Paní Karmelské,“ kterou vedl do začátku roku 1582. Mezi tím se v březnu 1581 účastnil provinční kapituly v Alcalá de Henares, protože papež Řehoř XIII. předchozí rok vydal souhlas ke zřízení vlastní provincie Bosých.

Od ledna 1582 byl Jan od Kříže převorem v Granadě a v říjnu 1585 se stal provinčním vikářem v Andalusii. Po dvou letech nastoupil opět jako převor v grenadském konventu Mučedníků. Byl vyhledávaným zpovědníkem a psal spisy o modlitbě a duchovní cestě. Za působení v Granadě nejen přebudoval klášter, ale stačil i napsat knihu Výstup na horu Karmel, považovanou za jeho nejlepší dílo. Konal také hodně cest, na nichž čerpal sílu z modlitby.

Jako vikář v Andalusii zakládal další kláštery. V dubnu 1586 v Cordóbě při kapli sv. Rocha, v červnu druhý v Seville a ještě téhož roku i v La Manchuele. V tom roce při přestavbě jednoho domu spadla zeď a zavalila jeho pokojík i s ním. Přihlízející se domnívali, že to nepřežil, ale pak uviděli jeho úsměv a slyšeli, jak Panně Marii přisuzuje ochranu.

Papež Sixtus V. 10.7.1587 Bosým povolil generálního vikáře podléhajícího generálnímu představenému. Na první kapitule v Madridu 18.6. 1588 byl zvolen prvním generálním definitivem Jan od Kříže. Když generální vikář M. Doria zavedl novou formu řízení, jmenoval Jana třetím radním. Sídlo rady bylo od poloviny následujícího roku v Segovii. Jan se tam stal i převorem komunity.

Na mimořádné madrické kapitule v r.1590 se snažil o zmírnění extrémních opatření, s nimiž Doria začal. Na další řádné za rok byl Jan zbaven všech funkcí a s pokorou i vnitřním klidem odešel do andalusiiské provincie. V poustevnickém konventu La Peñuela po měsíci onemocněl. Trpěl zánětem pravé nohy a proto odešel na léčení do konventu v Ubedě. Přišel s vysokou horečkou a podstoupil těžkou operaci bez umrtvení. Od 7.12. mu horečka nebezpečně stoupala a 11.12. přijal svátosti k cestě na věčnost. Krátce po půlnoci 14.12., když políbil kříž se slovy: „Do tvých rukou Pane, poroučím svého ducha“ – skonal.

Blahořečený byl 1675 a svatořečený 1726 V roce 1926 byl papežem Piem XI. prohlášen učitelem církve. Skrze své spisy je učitelem cesty ke sjednocení s Bohem až po úplné přetvoření v Milovaného.

Ve spisu Plamen lásky..., klade otázku: „*Proč jsi netrpělivá, má duše, když už od nynějška můžeš zcela milovat Boha ve svém srdci?*“

Předsevzetí, modlitba:

Z Janova příkladu se budu učit na zlo odpovídat láskou. Na této „božské cestě“ s láskou přijímat kříže za obrácení druhých a v srdci s radostným plamenem lásky vystupovat na „horu Karmel“ - kde přebývá „sláva a čest Boží.“

Bože, Tys dal svatému Janu od Kříže velkou lásku k ukřižovanému Kristu a schopnost zcela přilnout k Tobě; dej ať ho v tom následujeme a spolu s ním dosáhneme patření na Tvou slávu. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

Karmel v Čechách; 17. a 18. století se svědectvím řádových mučedníků

Válečné střety s protestanty v Evropě pokračovaly. Řada válek mezi léty 1618 – 1648 byla úhrnem v historii označena jako třicetiletá válka. Mísila se v ní náboženská motivace s politickou a často konkrétní důvod konfliktu nebyl zřejmý.

Do válečných tažení, konkrétně proti „zimnímu království“ Fridricha Falckého, byl ve funkci papežského posla povolán generál bosých karmelitánů Dominik z aragonského Catalayud i s dalším řádovým bratrem.

S výsledkem bitvy na Bílé hoře v r. 1620 je spojován i příchod reforovaných karmelitánů do Čech a jejich usazení se v místě dřívějšího protestantského kostela na Malé Straně v Praze. Ten byl původně zasvěcen Nejsv. Trojici, ale na počest vítězství byl r. 1624 asi s příchodem bosých karmelitánů přejmenován na chrám Panny Marie Vítězné.

Karmelitáni původní větve *po návratu do* Prahy údajně r. 1627 dostali kostel u sv. Havla.

Z laických osob zasáhla výjimečným způsobem do života a činnosti bosých karmelitánů Polyxena, vdova po Vilému z Rožmberka, zvaná po druhém manželu z Lobkovic. Od své španělské matky uchovávala vzácný svatební dar, sošku Jezulátka, zhotovenou mnichem Josefem za mimořádných okolností v klášteře poblíž řeky Guadalquiviru mezi Sevilhou a Córdobou. Sošku Josef vymodeloval z vosku, zřejmě na dřevěném podkladu potaženém plátnem. Úcta a křehkost díla nedovoluje bližší zkoumání vymodelovaného Dítěte ve splývající říze. Podle legendy je vytvarování obličeje spojené s Josefovým mystickým zážitkem. Od doby, co Polyxena nové komunitě bosých karmelitánů v r. 1628 darovala toto Jezulátko, rozšířila se úcta k němu po celém světě a je s ním spojeno mnoho vyslyšení a zázraků.

V r. 1631 za vpádu Sasů došlo k vydrancování malostranského kláštera, který se na krátký čas dostal do rukou protestantů. Další vyplenění kláštera způsobili Švédové r. 1638. Při jejich vpádu o deset let později, byl pražský Karmel ušetřen drancování. V následujícím roce u obutých karmelitánů zavedl reformu v Čechách P. Gabriel.

Rok 1656 představuje příchod bosých karmelitek do Čech. Na pozvání císaře Ferdinanda III., který nechal pro ně zbudovat klášter sv. Josefa na Hradčanském náměstí, přišla s nimi ze Štyrského Hradece v Rakousku převorka Elekta. (Její tělo nepodlehlo přirozenému rozkladu a byla uznána zatím jen ctihodnou.)

V dalším století papež Klement XII. r. 1731 dal souhlas k utvoření provincie v Rakousku, která byla zvána česko-rakouskou. V Kostelním Vydří byl roku 1746 položen základní kámen karmelitánského kláštera, který byl dostavěn o 6 let později.

Velkou ranou pro řády u nás bylo „osvícenství“ se zrušením všech klášterů v r. 1782, přináležejících k území Rakouska, označených za neužitečné státu. Bosým karmelitkám z Prahy bylo dovoleno bez přijímání novicek dožítí v Pohledu u Německého Brodu. Nakonec se po císařově smrti, před koncem století, vrátily na Hradčany, ale pro obsazení vlastního kláštera přijaly náhradní při kostele sv. Benedikta.

Roku 1792 byly rozpuštěny kláštery ve Francii v důsledku Velké francouzské revoluce. Ta má na svědomí tvrdé zásahy vůči 2412 kněžím a dalším duchovním, kteří byli zajati a vypovězeni nebo usmrceni. Mezi nimi 63 blahoslavených z nichž čtyři byli karmelitáni. K posledním se řadí v r. 1794 poprava 16ti bosých karmelitek v Paříži, které obětovaly své životy za ukončení hrůzovlády.

sv. Magdaléna de' Pazzi,

25.5. (v řádu O.Carm svátek. a v OCD závazná památka, martyrologiem připomínána téhož dne nezávaznou památkou)

Postavení: řeholnice,
mystička OCarm

Úmrtí: 1607

Již jako florentské dítě rozjímalala o umučení Páně a přála si pro Krista trpět, aby se mu připodobnila. Z lásky k němu vstoupila do řádu karmelitek a všechny vyzývala k milování Lásky věčné. Bůh ji podrobil těžké zkoušce pocitu opuštěnosti. V srdci jí přitom vznikala prudká pokušení. Marně se modlitbami i přísností k svému tělu snažila vzbudit v sobě jiskru lásky k Bohu. Ostatní jí začaly pohrdat. Až po pětiletém boji získala klid a její duše byla vytříbena a v lásce Boží utvrzena. A opět toužila po utrpení za spásu duší. Jejím životním heslem bylo: „Ne zemřít, ale trpět!“

Atributy: hostie, houba, karmelitka, koruna trnová (někdy s růží), Kristus, kříž, eucharistie, stigma, závoj

CESTA LÁSKY ASKETICKÉ KARMELITKY

Narodila se 2.4. 1566 v italském městě Florencii ze šlechtického rodu a při sv. křtu dostala za patronku sv. Kateřinu Sienskou. Už od svého dětství byla skromná, tichá a projevovala známky pokory. Kamarádila se s ostatními dětmi a protože byla u nich oblíbena, nechaly se od ní vést ke zbožnějšímu životu. V osmi letech ji rodiče dali na nějakou dobu na výchovu do kláštera, kde se o ni starala sestra z matčina příbuzenstva. Jako dítě začala ráda rozjímat o umučení Páně a přála si pro Krista trpět, aby se mu připodobnila. V 10 letech, po 1. sv. přijímání, už učinila slib čistoty. Snažila se také pomáhat chudým. Její srdce žilo láskou a touhou, posilovanými vztahem k Ježíši a proto chtěla zachraňovat hříšníky, které on tolik miluje.

Od 12 let dostávalo se jí stále větších milostí, prožívala i extáze. K první došlo 30.11. 1578 v zahradě rodičovského domu za přítomnosti matky. Za slovem extáze vidíme prudké povznesení či uchvácení ducha do mimosmyslového světa. Ta se opakovala a ona stále více poznávala Boží

velikost a lásku. Bylo jí 14 let, když jí otec svěřil do péče řeholnic sv. Jana ve Florencii, protože se vydal za obchodem do ciziny. Vrátil se po 15 měsících a začal hned uvažovat o jejím provdání. Marně, ustoupil silné vůli své dcery. Ta v 16ti letech požádala o přijetí do kláštera Karmelitek Panny Marie Andělské ve Florencii. Podle požadavku řehole setrvala ještě tři měsíce u rodičů než se s nimi rozloučila a navždy dala výhost světu. Řeholní život začala 1.12. 1582 a s řeholním hábitem přijala předposledního ledna jméno Marie Magdaléna.

Po zkušebním roce v Karmelu, z rozhodnutí starších sester, měla ještě na složení slibu čekat, ale v březnu 1584 onemocněla křečovitým kašlem tak, že nemohla nic požívat, slábla a lékaři po třech měsících přestali dávat naději na její uzdravení. Jelikož o ní prohlásili, že brzy zemře, došlo k rozhodnutí o předčasném složení věčných řeholních slibů, které s nevýslovnou radostí složila na slavnost Nejsvětější Trojice, dne 27.5. 1584. Sestry, které ji po obřadu nechaly na několik hodin samotnou s Ježíšem, ji při svém návratu pak našly celou proměněnou, s planoucím pohledem na kříž.

Od té doby takřka každodenně, až na malé přestávky, po přijetí Nejsvětějšího Těla Kristova setrvala 2 – 3 hodiny v extázi, s duší ponořenou do Boží přítomnosti, kdy její smysly ztrácely všechnu přirozenou vládu a energii. Při těchto vytrženích myslí bývalo slyšet, že rozmlouvá s nebeským Otcem, s Pánem Ježíšem, s Pannou Marií i se svatými. Někdy při nich prožívala umučení našeho Spasitele. Od první extáze v den věčných slibů byla uzdravena ze své smrtelné nemoci. Prožívala dál velké tělesné utrpení, ale její duše zároveň oplývala nevýslovnou rozkoší a duševní útěchou. Její srdce hořelo ohněm lásky a neměla většího přání, než aby i ostatní lidé vroucně milovali Boha. Když pak svolávala sestry zvonkem k modlitbě, volala na ně často slovy: „Pojďme milovat Lásku věčnou, od níž jsme tak velice milovány!“ A dodávala: „ó můj Ježíši, dej mi hlas, který by byl slyšen do všech končin země, že všichni lidé tě mají milovat. Ó jakou bolest cítím, že láska tvá je od lidí tak málo splácena láskou!“

Po 11ti měsících od věčného slibu, 28.4., prý přijala od Ježíše prsten jako pečeť mystického zasnoubení. A 21.5. nato přijala od něj požadavek konat zadostiučinění za urážky, které jsou mu činěny. Žila dál téměř bez tělesných potřeb, jen o chlebu a vodě, jen ve sváteční dny požila také něco z dalších postních jídel. Umrtovala se a plna lásky konala tvrdé pokání za obrácení hříšníků, nosila zíněné roucho a bičovala se. Její touha směřovala k oběti za církvev, zejména za kněze, aby se stali světlem světa, i za nevěřící a bludaře, aby došli spásy díky Krvi Ježíšově.

Rok po věčných slibech procházela velmi těžkou zkouškou. Její duše přestala prožívat Boží pokoj a marně hledala útěchu v myšlenkách na Boha. Prožívala pocit, že je od něj opuštěna, odvržena a upadala do stavů zádumčivosti a smutku. Zároveň na ni dolehla i smyslná pokušení a pokušení k rouhání a k zoufalství. Nedokázala se povzbudit ani vzpomínkami a obnova

dřívější lásky k Bohu se jí zdála nemožná. Také spolusestry začaly její dřívější život prosycený milostmi považovat za klam. V této zkoušce Magdaléna žila a o věrnost zápasila po celých pět let. Snažila se o trpělivost pomocí modlitby a co nejpřísnějším umrtvováním. V návalu pokušení se pak odevzdávala do Boží vůle krátkou prosbou: „Bud' vůle tvá!“

O svatodušních svátcích roku 1590 se jí opět vrátil bývalý klid a její srdce znovu pocítilo sladkou útěchu s vědomím velikého Božího daru. Po svatém přijímání řekla sestrám: „Bouře přešla! Děkujte proto milosrdnému Spasiteli a velebte ho!“ Za ta uplynulá léta zkoušky, v nichž musela prožívat ďábelské útoky, ji Pán obdařil mimořádnými milostmi a již nikdy neupadla znovu do vnitřních bojů a pokušení. Její duše byla vytříbena a znovu v lásce k Bohu utvrzena. Bůh si ji vyvolil k obnově Církve, obdržela od něj poslání důrazně upozorňovat řeholníky a nejvyšší církevní hodnostáře na jejich úkoly.

To se jí přičilo, ale i představení schvalovali, aby tak s poslušností jednala. V pozdvižení mysli diktovala dopisy papeži a prelátům a celým svým životem přispívala k poznávání cest k dokonalosti.

Od roku 1598 byla novicmistrovou, později ji kapitula zvolila podpřevorkou a r. 1604 proti její vůli převorkou. V tom roce začala doba jejího čistého utrpení, o které předtím prosila a kterým po třech letech dovršila svůj život. Jedinou odměnou, po které toužila máje před očima Ježíšův kříž, byla spása hříšníků. Již dříve se modlívala: „Ty jsi se Pane rozhodl zemřít na kříži a za hříšníky prolít všechnu svou krev. I já jsem připravena za ně krváct, aby se obrátili. Trestej raději mne a uval na mne jakékoliv bolesti.“

Velmi dobře rozuměla lidským povahám a už dříve jako novicmistrová s každou sestrou jednala podle jejich vlastností skutečně nejlépe. Učila je: „Chcete-li rychle dojít dokonalosti, zvolte si za učitele Ukřižovaného a pozorně mu naslouchejte, neboť on ustavičně mluví k našemu srdci. Spojujte se s ním v modlitbách, otvírejte mu svou duši a nepřejte si nic jiného kromě něj. Pak žádný nepřítel nic proti vám nezmůže.“ Modlitbu srovnávala sestrám s prací andělskou, zdůrazňující i potřebu bázně při tak vznešené činnosti, jakou je rozmluva se Stvořitelem. Byla si vědoma, že v Karmelu má každá sestra ještě své vlastní poslání od Boha, proto upozorňovala, že představení jim mají ukazovat cestu, povzbuzovat je k následování života svatých, ale přitom nepřekážet onomu vnitřnímu Božímu volání.

Evangelní sebezápor a umrtvenost pokládala za nezbytné pro pravý duchovní život a pokrok v Boží lásce. Říkala: „Nemůžete žít Bohu, nebudete-li každý den umírat sobě.“ Největší zlo pro řád viděla v pýše. S chybami sester měla soucit, ale vnitřní pýchu srdce nesnášela.

Její spolusestry daly dohromady několik svazků zpráv z jejího duchovního života. Ze všeho nejčastěji v nich mluvila o lásce. Všechny její extáze byly životem lásky. Život si neuměla představit jinak než jako lásku. A život

řeholnice znamenal pro ni lásku podobnou lásce, kterou je život v Trojjediném Bohu. A bolestí pro ni bylo nemilování lásky.

Všem spolusestrám zanechala prosbu: „Objímejte celý svět poutem lásky; milujte vždy všechny tvory čistou láskou, to je bez nejmenšího nezřízeného přilnutí a afektu, milujte je, protože Bůh je miluje a chce, abyste je milovaly.“ Chtěla po nich, aby se radovaly z lásky, kterou Bůh má k tvorům, i z dokonalosti, kterou jim uděluje. A vyzývala je, aby měly za velikou milost, že mohou sloužit duším, které jsou svatyněmi Ducha Svatého. Vedla je k pokoře a k milování Boha, kterého je třeba objevovat v bližním a naopak bližního v Bohu.

Hlásala: „Jsme stvoření od Boha z lásky a láskou, a touto cestou se k němu musíme vrátit.“ Kládla důraz na to, že karmelitky jsou určeny pro cestu modlitby a řeholní nauka má vést k osvětlení rozumu, při čemž se vůle rozvíjí božskou láskou, která duši vymaní z žáru smyslnosti, osvěží a povznáší ji vzhůru po cestě dokonalosti. A také ji učiní sladkou a milou každou hořkost, kterou bude zakoušet z lásky k ukřižovanému snoubenci.

Magdalena, když hovořila o tom, že celé stvoření má začátek a cíl v Boží lásce, viděla také znovustvoření Kristovou Krví, skrze niž je člověk vyzvednut nad původní spravedlnost. Po jedné své extázi vysvětlovala, že nyní je stále ještě čas, kdy je Boží milosrdenství pro nás v plné činnosti. Svátí nás varují, abychom jej nepromarnili, protože až přestoupíme na věčnost, budeme se také muset setkat s Boží spravedlností. Přátele Boží jsou také našimi přáteli a pomocníky, abychom našli výhodnější cestu.

Magdaléna ve slovech o Duchu Svatém jej přirovnávala k dechu, který formulovala jako souzvuk lásky mezi Otcem a vtěleným Synem. Připomínala, že oslavené člověčenství Krista má moc sesílat Ducha Svatého a jeho dílo nakonec obnoví celý vesmír. Upozorňovala ale i na překážky vylití Ducha Svatého. Těmi podle ní jsou: obojakost úmyslů, tvrdošijnost, „prokletá vlačnost“, nedostatek pokory, přilnutí k sobě samému. Zdůrazňovala, že Duch Svatý nespočine na těch, kdo nemilují, protože nenávidí a mají ostrý jazyk. Za vhodné podmínky pro přijetí Ducha označila: prostý úmysl, činnou spoluúčast na Kristově lásce i poznání své nicoty a zvláště snahu o čistotu, pravdu a svatost.

Hovořila často i o Panně Marii, která pokorou a čistotou přispěla k tomu, že se sklonil Trůn Nejsvětější Trojice. Věčná Moudrost z ní vzala tělo. V soužití s Ježíšem pak zrála Panna Maria ve ctnosti a vše konala pod vlivem Ducha Svatého, takže každý okamžik byl zvětšováním Božích milostí a celý život spojen s dílem spásy. Když on trpěl, trpěla spolu s ním a z lásky k lidstvu. To je způsob Magdalenina vidění či chápání Mariologie, k němuž patří i Maria jako Matka milosti a vzor církve. A její důvod? „Nelze milovat Ježíše a nevidět lásku Mariinu, která je s ním tak dokonale spojena a navíc je naší Matkou.“

S Magdalenou máme možnost i seznámit se s tzv. pasivitou duše v řeči mystiků. Popisuje ji takto: „Ustání činnosti je naprosté přenechání se Bohu, takže Bůh působí v duši a ona v Bohu. A tak přestože je činná, nevnímá svou činnost. Přetvořená duše žije život Boha, z něhož nemůže již vyjít“.

Před smrtí sestra Marie Magdalena de' Pazzi řekla: „Ubírám se z tohoto světa a stále ještě nemohu pochopit, jak se člověk může rozhodnout ke smrtelnému hříchu proti Bohu. Po posledním sv. přijímání ještě odprosila sestry, aby jí odpustily v čem snad vůči nim chybovala a naposled je vyzvala aby milovaly Boha. Bylo jí 41 let, když svou duši odevzdala Panu.

Bůh ji oslavil již v okamžiku smrti, kdy celé její tělo zkrásnělo. Při úředním šetření r. 1663 bylo její tělo shledáno neporušené a vycházela z něho příjemná vůně.

Roku 1626 ji blahoslavlil papež Urban VIII. a roku 1669 Klement IX. ji slavnostně kanonizoval.

Ze zapsaných slov sv. Marie Magdalény de'Pazzi:

Duch svatý přichází do duše s pečetí Slova, s pečetí krve obětovaného Beránka, ba tato krev jej dokonce má k tomu, aby přišel, přestože Duch sám vane a žádá si přijít. Tento vanoucí Duch je v sobě bytím Otcovým a bytím Slova a vychází z bytnosti Otcovy a lásky Slova a vstupuje o duše jako tryskající pramen a ta se do něho noří. Jako když vyvěrají dvě řeky a slévají se, takže menší ztrácí své jméno a přijímá jméno té větší, právě tak působí tento božský Duch vstupující do duše, aby se s ní spojil. Nezbyvá, než aby duše, která je přece menší, ztratila své jméno a přenechala je Duchu; učiní to, jestliže se mu natolik otevře, že s ním splyne v jedno.

A tento Duch, rozdavatel bohatství uloženého v srdci Otcově a strážce úradků vytvářejících se mezi Otcem a Synem, proniká do duše, s takovou jemností, že nebývá ani pozorován a že jen málo lidí rozezná jeho skutečnou velikost. Mocně i lehce proudí Duch do všech míst, která jsou hotova a připravena jej přijmout. Každé ucho rozeznává svým opětovným slovem i svým nejhlubším mlčením.

Předsevzetí, modlitba:

Něco si odřeknu za obrácení hříšníků; čím více, tím lépe a připojím třeba modlitbu Hyacinty z Fatimy (20.2.) „Ježíši, dělám to z lásky k Tobě, za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti Neposkvrněnému srdci Mariinu.“

Bože, Ty stále povoláváš lidi, aby se Ti zcela zasvětili a žili v panenské čistotě, Tys naplnil svatou řeholnici Marii Magdalénu svou láskou a zahrnuš ji hojností svých darů; dej ať se i my řídíme příkladem její čistoty a lásky. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

blah. Marie od Vtělení (Barbara) Avrillot

18.4. (památky v řádu OCD, martyrologiem připomínán téhož dne)

Postavení: vdova,
mystička, řeholnice OCD

Úmrtí: 1618

Pochází z Paříže a stala se vzorem dobré matky a manželky. Velmi aktivně se zapojila do laického apoštolátu. Významně se podílela na obnově stávajících i příchodu některých nových řádů do Paříže a zakládala kláštery. Asi ve 48 letech, po smrti svého manžela vstoupila k bosým karmelitkám v Amiensu. Zemřela v 52 letech v klášteře v Pontoise.

VZORNÁ MATKA,

AKTIVNÍ APOŠTOLKA

A POKORNÁ KARMELITKA

Narodila se v Paříži v únoru 1566. Rodiče Marie a Mikuláš Avrillot ji pokřtili Barbara a později dali na vychování k Menším sestřím Pokory Panny Marie, kde byla do 14ti let. V 16ti letech ji rodiče přinutí ke sňatku s vikomtem Petrem Akarie de Villemor. Měli šest dětí a Barbara byla vzornou matkou i manželkou. Všemi byla oblíbená a vynikala krásou. Bohatství moudře využívala, byla činná sociálně i apoštolsky, zejména v době obléhání Paříže roku 1590.

Její manžel náležel k lize, po jejíž porážce byl Jindřichem IV. poslán do vyhnanství a rodině byl zabaven dům i majetek. Barbara musela neúnavně pracovat, aby uživila děti a zakusila hodně nevděku, ale nic neoslabilo její důvěru v Boha. Po čtyřech letech se jí podařilo dosáhnout rehabilitace manžela a s jeho návratem do Paříže byl jim vrácen i majetek a opět se stali váženou rodinou.

Barbara měla podíl na protireformační barokní náboženské obnově ve Francii prostřednictvím kroužku horlivých katolíků a mystiků, kteří se u ní scházeli. Odtud mimo jiné byly podporovány obnovy řádů i rozvíjení nových. Barbara byla rádkyní při reformě pařížských benediktinek. Po četbě spisů sv.

Terezie z Avily měla mystický zážitek, při němž se cítila sv. Terezií vnitřně vyzvána, aby ze Španělska povolala bosé karmelitky. Zasloužila se pak o jejich příchod do Francie. Po schválení některými teology dosáhla i královského souhlasu a získala papežskou zakládací bulu s datem 13.11.1603. Postavila první klášter a na konci srpna přišlo do Paříže prvních šest karmelitek. Barbara se podílela i na založení klášterů karmelitek v Pontoise, v Dijonu a v Amiensu. Za první představené byli papežskou bulou jmenováni někteří duchovní z Mystického kroužku kolem Barbary. Její tři dcery se staly karmelitkami, první Markéta v 15ti letech.

P. Petr de Bérulle pomáhal přizpůsobovat španělskou strohost karmelitek francouzským způsobům a pro úzké spojení s nimi jim vtiskoval ráz své spirituality, např. v pohledu na Kristovo vtělení se lišil od ducha sv. Terezie a to bylo počátkem neshod se španělskými karmelitkami.

Barbara zprostředkovala v r. 1608 také příchod Voršilek do Paříže. Přes různé tělesné i duchovní utrpení pokračovala ve skutcích lásky. V roce 1613 jí těžce onemocněl manžel a po devíti dnech, i při vzorné péči, zemřel. Osvobozena od rodinných závazků vstoupila k nejchudším karmelitkám v Amiensu jako laická sestra. V dubnu následujícího roku oblékla hábit a přijala jméno Marie od Vtělení.

Všem se podrobovala, pracovala jako pomocná síla v kuchyni, dbala chudoby a ráda a láskyplně se starala o nemocné sestry. Slavné sliby složila 8.4.1615. Pak přišla z druhého kláštera nová převorka a stala se pro ni zdrojem nejednoho utrpení. V prosinci 1616 byla ze zdravotních důvodů poslána do kláštera v Pontoise a tam po dlouhé nemoci zemřela. Blahoslavena byla 5.6. 1791 Piem VI.

Předsevzetí, modlitba:

Marie Avrillot dává příklad života pro Církev. Ať jde o výchovu dětí, aktivity laika či život v pokoře a odevzdanosti a mnohé jiné ryze křesťanské jednání. Také každý z nás máme své poslání a máme nějakým způsobem přispívat k dokonalejšímu životu mystického Těla. Co se asi týká právě mne, co mohu a co udělám? ...

Bože, Ty jsi pomáhal blahoslavené Marii Avrillot, aby s obdivuhodnou silou čelila protivenstvím, nouzi a utrpení, a ozdobils ji tím, že se zasloužila o rozšíření Karmelu; dej nám, abychom se statečně drželi ve všech životních obtížích a až do konce setrvali ve Tvé lásce. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

blah. Anna (García) od sv. Bartoloměje

7.6. (památka v řádu OCD, martyrologiem připomínána téhož dne)

Postavení: řeholnice OCD

Úmrtí: 1626

Pochází z Almendralu ve Španělsku. Stala se karmelitkou a průvodkyní sv. Terezie z Avily. Byla členkou konventu v Avile, v Madridu i v Ocaña. Působila také ve Francii, byla převorkou v Pontoise a v Tours. Rok strávila v Belgii a pak založila klášter v Antverpách, které zachránila před heretiky a kde žila až do smrti.

ŽILA V LÁSKYPLNÉM SPOJENÍ S JEŽÍŠEM

Narodila se 10.10. 1549 v Almendralu u Ubalde, blízko Avily ve Španělsku. V 10ti letech ztratila matku. Žila na venkově, pásala dobytek a toužila po životě zasvěceném Bohu. Již v mládí se jí dostalo mimořádných mystických milostí. Když ji bratři chtěli provdat a pozvali vybraného nápadníka, dostavila se ušpiněná a v nejhorších zalátaných šatech. Prohlásila, že se nechce vdát, ale stát se řeholnicí.

V roce 1570 vstoupila k bosým karmelitkám v avilském klášteře sv. Josefa jako laická sestra. Matkou představenou v něm byla sv. Terezie, která si Annu velmi oblíbila a po dvou letech, 15.srpna, jí dovolila složit řeholní slib. Anna od sv. Bartoloměje pak Terezii dělala sekretářku a následovala ji jako věrná průvodkyně na cestách. Psát prý začala na její příkaz bez postupného učení. Byly si prý natolik blízké, že týden před svou smrtí Terezie v Alba de Tormes vyjádřila přání zemřít v Annině blízkosti.

Od roku 1591 byla Anna členkou i konventu v Madridu a o čtyři roky později v Ocaña. V roce 1604 s Annou od Ježíše a čtyřmi dalšími sestrami přišla do Paříže. Po příchodu do Francie přijala z poslušnosti černý závoj chórových sester a následujícího roku byla zvolena převorkou v Pontoise. Po třech letech, r. 1608, se jí stala v Tours a za další tři roky se vrátila do Paříže. Protože toužila být pod vedením bosých karmelitánů, bylo jí dovoleno odejít

do Flander. Rok strávila v Mons v Belgii a v říjnu odešla zakládat klášter do Antverp. Tam setrvala 14 let, až do své smrti. Svými modlitbami účinně bojovala proti obsazení Antverp heretiky, kteří se o to s velkou nadějí dvakrát pokoušeli. Anna vždy hledala, milovala a plnila Boží vůli s velkodušnou věrností. Hluboce prožívala radostná i bolestná tajemství života Pána Ježíše a dosahovala vrcholů láskyplného spojení s ním i s celou Nejsvětější Trojicí. O tomto milostiplném obdarování se zmiňuje i v životopise, který z poslušnosti napsala. Byl vydán v roce 1969. Vyšly i duchovní spisky pro výchovu novicек, zbožná cvičení a dopisy. Místním panovnickým rodem i prostým lidem byla v Antverpách velmi vážená.

Zemřela o svátku Nejsvětější Trojice a po smrti byla oslavena zázraky, pro které ji Benedikt XV. 6.5. 1917 blahořečil.

Předsevzetí, modlitba:

Život ve spojení s Ježíšem má být programem každého křesťana. Kde je Ježíš, tam je i Otec a Duch svatý. Budu pamatovat na to, že i já jsem pozván do života v jejich společenství a k tomu potřebuji jen plnit Otcovu vůli po příkladu Syna.

Bože, povýšení ponížených, Ty jsi blahoslavenou Annu od sv. Bartoloměje ozdobil nezměrným bohatstvím trpělivosti a lásky; na její přímlovu nám dej sílu, abychom následovali Krista a milovali tě v našich bratřích a sestřích. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

blah. Dionýsius Berthelot a Redempt Rodríguez

29.11. (nezávazná památka v řádu O.Carm. a závazná v OCD, martyrologiem připomínání téhož dne)

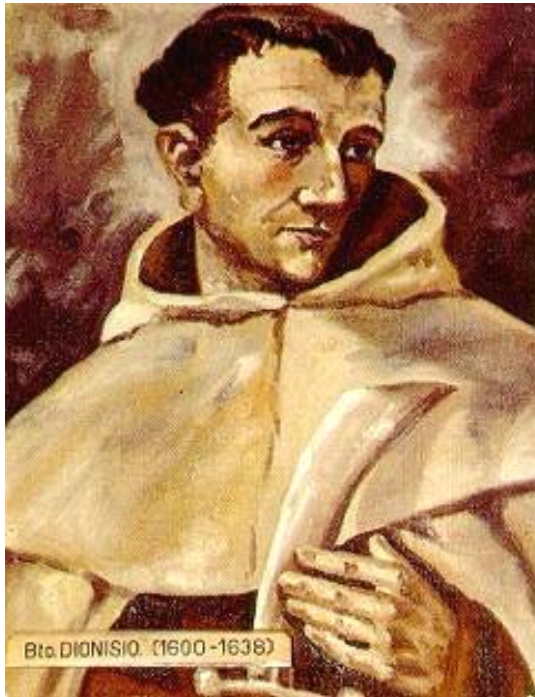
Postavení: řeholní kněz a bratr,
mučedníci OCD

Úmrtí: 1638

Petr Berthelot pocházející z Francie se stal námořníkem a osloven karmelitánskou spiritualitou vstoupil v Goa k bosým karmelitánům, kde přijal jméno Dionýsius od Narození Páně a po třech letech se stal knězem. S řádovým spolubratrem Redemptem od Kříže byl poslán na Sumatru a oba tam byli 29. listopadu pro víru umučeni.

ODVÁŽNÍ MOŘEPLAVCI VE SLUŽBÁCH KRISTU A JEHO MATCE

Dionýsius se narodil 12.12. 1600 v Honfleur v severní Francii se jménem Petr Berthelot. Již v mládí se stal námořníkem a při plavbách navštívil Španělsko, Anglii i Ameriku. V 19ti letech byl přijat do služeb králů Francie a Portugalska a jako první lodivod odplul do Indie. Na cestě vynikal odvahou i kosmografickým nadáním (znalostmi zeměpisu, přírodovědy i hvězdářství). Nakreslil mapy, které jsou uchovávány v londýnském museu.

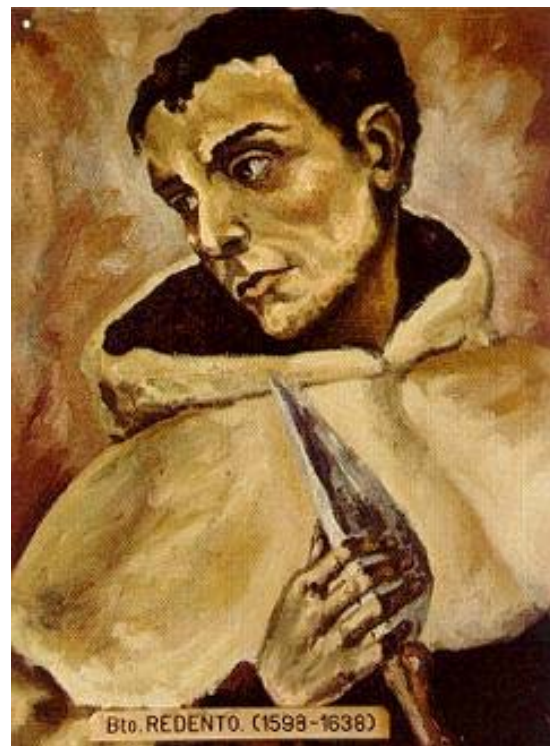

Ovlivněn svým duchovním rádcem o. Filipem se Dionýsius v roce 1635 rozhodl zanechat námořnické dráhy a při jedné z cest vstoupil v indickém městě Goa k bosým karmelitánům. Přijal jméno Dionýsius od Narození Páně a o vánocích následujícího roku složil řeholní sliby. Ani ne za tři roky, 24.8. 1638, přijal kněžské svěcení. Ve svědectvích o něm je o. Filipem uvedeno, že vynikal v řeholních ctnostech, měl dar nazírání a při modlitbě

býval častěji obklopen nebeskou září.

Brzy po svém vysvěcení byl vyzván, aby jako duchovní rádcem i znalec moře doprovázel místokrálova vyslance Františka de Souza k sultánovi na ostrov Sumatru do Achén.

Na cestu měl sebou vzít spolubratra Redempta od Kříže, který pocházel z Portugalska, kde se narodil kolem roku 1598. Jeho jméno až do slibu r. 1615 v Goa, bylo Tomáš Rodrigo. Redempt zůstal prostým laickým bratrem. Ochetně 25.9.1638 se s Dionýsiem vydal na cestu po moři. Po měsíci byli na oko mile vítáni na Sumatře. V zápětí byla posádka na pevnině přepadena a zajata tureckými námořníky. Ti se na řeholníky zaměřili se značnou krutostí i s úmyslem přinutit je k odpadu od

křesťanské víry. Oni však zůstali pevní a spoluvězněm, které povzbuzovali, rozdali vše, co měli.

Do Redempta od Kříže mučitelé stříleli šípy a pak ho jako prvního zabili kopím. Dionýsiovi od Narození Páně jako poslednímu rozsekli hlavu mečem, který zabořili i do jeho těla.

Oba mučedníky z Achén papež Lev XIII. 10.6. 1900 blahořečil.

Předsevzetí, modlitba:

Věrnost v malém je předpokladem věrnosti i v závažných věcech. Proto budu usilovat o důsledné plnění i nejmenších povinností.

Všemohoucí, věčný Bože, blahoslaveným Dionýsiovi a Redemptovi jsi dal milost, že mohli trpět pro Krista; přispěj na pomoc i naší slabosti a jako jsi posiloval je, že neváhali jít pro Tebe na smrt, dej, abychom Tě statečně vyznávali svým životem. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského *Propria breviáři*)

blah. Marie /od Ježíše/ López de Rivas

12.9. (památka v řádu OCD, martyrologiem připomínán 13.9.)

Postavení: panna a mystička OCD

Úmrtí: 1640

Pochází z mexického Tartaneda a ve Španělsku, kde byla vychována prarodiči, vstoupila v Toledu na Karmel. Je označována za věrnou učednici sv. Terezie z Avily, která jí s láskou nazývala „Letradillo“, pro její hluboké poznání Kristových tajemství. S velkou láskou se účastnila slavení oběti mše svaté, z níž velmi mnoho čerpala. Vynikala prostotou, obzvláštní nevinností a láskou. Mnoho trpěla a opakovaně byla převorkou.

„LETRADILLO“

Narodila se 18.8. 1560 v Tartanedo (Guadalajara) v Mexiku. V dětství osiřela a prarodiče z otcovy strany si ji vzali k sobě do Molina de Aragon ve Španělsku. S velkou péčí ji křesťansky vychovali a ona v 17ti letech odešla do kláštera Bosých karmelitek v Toledu. Na doporučení sv. Terezie od Ježíše dostala 12.8. 1577 řeholní hábit. Záhy se začala projevovat křehkost jejího zdraví a sestry zamýšlely nepřipustit ji k profesi. Sv. Terezie se jí opět zastala a nabídla jí převedení do Avily. Marie od Ježíše však v Toledu 8.9. 1578 složila řeholní sliby.

Vynikala snášením tělesného i duševního utrpení a ve snaze vše konat k Boží oslavě. Byla sakristiánkou a pečlivou ošetřovatelkou nemocných.

Její modlitbu provázely mystické zážitky, prožívala ponoření se do Boha. Také několikrát viděla z Nejsvětějšího Srdce Ježíšova vycházet proudy milostí. V mimořádné úctě měla eucharistii a nejdražší Krev prolitou na kříži a obětovanou na oltáři. Dítě Ježíš byl pro ni „lékařem na nemoci lásky.“ Ze života jeho Matky, P. Marie, ji nejvíce přitahovala úcta k tajemství jejího nanebevzetí.

Vztah sv. Terezie od Ježíše k této sestře Marii v Toledu byl opravdu hluboký a Terezie nějak více vnímala její obdarování i svatost, o které hovořila. V roce 1580 za pobytu v Toledu se vícekrát radila s Marií i o problémech mystické teologie. Z té doby se traduje věta sv. Terezie: „Je to skutečně jak říkáš, ty můj letradillo.“ Oslovení „letradillo“ se stalo její přezdívkou. Někteří je překládají jako „učenečku“, jiní „malý teologu“ nebo hodně podobně.

V roce 1583 dostala na starost novicky a službu novicmistrové střídala s dalšími funkcemi. Ve 27 letech se stala podpřevorkou a po čtyřech letech, r. 1591, převorkou. Tou byla zvolena třikrát.

Zažila různé pomluvy, pro které byla z úřadu převorky nejen sesazena, ale přetrpěla i zaujatost provinciála a generála řádu vůči ní. Přes všechny nespravedlivosti vůči ní zachovávala klid a s trpělivou láskou vedla sestry a nic neměnila na své oddanosti k představeným.

Současník Marie od Ježíše, otec Gracián, zanechal o ní ve svém spise svědectví, v němž uvádí, že „byla velmi milá matce Terezii a od dětství žila ve svatosti s mimořádnými ctnostmi. Na její prosbu k Pánu o dar utrpení, z něhož by cítila jeho tělesné utrpení, se jí nad hlavou ukázala trnová koruna, načež z ní pocítila silnou, neustávající bolest.“ Otec Gracián dodává, že je záhadou jak s ní dokáže zvládat řádové povinnosti. Marie od Ježíše pak prožívala i prudké bolesti v nohou, rukou a v boku. S prosbou o radu za Marií od Ježíše chodili duchovní i politici, včetně krále Filipa III.

Marie od Ježíše se prý po několik měsíců podílela na založení nového kláštera v Cuerve a mimo to celý řeholní život strávila v klášteře v Toledu, v němž 13.9., ve 40ti letech zemřela. Její neporušené tělo je uloženo v místním karmelitánském kostele.

Blahořečena byla 14.11. 1976 papežem Pavlem VI. po dlouhém historickém probádání všech dostupných skutečností. Svědectví začala být sbírána měsíc po jejím pohřbu, beatifikační proces byl zahájen r. 1926, ač se již na něm 12 let pracovalo. Asi přes 40 let byl odložen a k jeho obnovení došlo až po roce 1970.

Předsevzetí, modlitba:

K účasti na slavení oběti mše svaté budu připravovat své srdce vzbuzením lásky a budu uvažovat, co s obětními dary předložím na patenu i do kalicha.

Dobrotivý Bože, tys udělil blahoslavené Marii od Ježíše milost, aby nazírala tajemství tvého Syna a žila v jeho lásce; na její přímluvu nám dej, abychom s živou vírou ve všem hledali Ježíše a skutky lásky dokazovali, že je v nás přítomen. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen
(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

ct. Marie Elekta

11.1. (připomínána jen v řádu OCD a českým kalendářem pro její působení v naší zemi)

Postavení: řeholnice OCD
Úmrtí: 1663

Jméno Marie Elekta přijala Italka Kateřina Tramazzoli, když vstoupila do kláštera bosých karmelitánek v Terni. Roku 1629 byla poslána do Vídně kde se později stala představenou. Dalším jejím působištěm byl Štýrský Hradec. V roce 1656 byla ustanovena představenou kláštera karmelitánek v Praze na Malé Straně. Do Prahy si přivezla vodnatelnost a další choroby; přesto žila i nadále tuhým asketickým životem. Podřízené vedla laskavostí a dobrotou. Byla naplněna stálým klidem a vyrovnaností. K eucharistickému Kristu a k Panně Marii chovala něžnou úctu. S obdivuhodnou silou a trpělivostí snášela všechny bolesti a velebila Boha, že může nést kříž. Zemřela v noci, jak předpověděla, a při její smrti se dály přirozeným způsobem nevysvětlitelné věci.

blah. Marie /od andělů/ Fontanella

16.12. (nezávazná památka v řádu OCD, martyrologiem připomínána téhož dne)

Postavení: řeholnice, mystička
OCD

Úmrtí: 1717

Pocházela z Turina. Po smrti otce vstoupila k bosým karmelitkám, kde v roce 1666 složila řeholní sliby. Vynikala ve ctnostném životě, prožívala hluboký duchovní život i utrpení, několikrát byla převorkou a novicmistrovou. Obětí a modlitbami za národ uchránila i obléhaný Turin. Zemřela v 56ti letech.

S HEROICKOU RADOSTÍ

PŘINÁŠELA OBĚTI A MODLILA SE ZA NÁROD

Narodila se 7.1. 1661 v Turinu v Itálii a při sv. křtu dostala jméno Mariana. Byla předposlední ze 12ti dětí šlechtice Jana Donáta Fontanelly a Marie Tana di Santena, která byla příbuznou sv. Aloise Gonzagy. Mariana v dětství vedla zbožný život a když jí otec roku 1675 zemřel, vstoupila i přes matčiny protesty k bosým karmelitkám do kláštera sv. Kristiny. Řeholní hábit přijala 19. listopadu a na konci dalšího roku o druhém vánočním svátku, ač jí nebylo ještě 16 let, složila řeholní sliby s novým jménem Marie od Andělů.

Byla vytrvalá v modlitbě i ve snášení utrpení. Karmelitánské Proprium o ní říká, že ji Bůh po mnoho let vedl nocí ducha a tak zkoušel i sílil její lásku. Další pramen zdůrazňuje, že velká utrpení snášela po mnoho let a obětovala je s heroickou radostí. Touto cestou došla přetvořujícímu spojení s Bohem. Vynikala čistotou srdce a s hlubokou zbožností dnem i nocí setrvala v modlitbě.

Stala se váženou důvěrníci sester, které ji ve 33ti letech zvolily převorkou i přes potřebu apoštolské dispenze. Zastávala také úkol novicmistrové. Do funkce převorky byla pak zvolena ještě při třech dalších volbách a znovu potvrzována.

Pro její vytrvalé modlitby spojené s přinášením obětí za národ, je jí připisován podíl na skončení války a osvobození Turina r. 1696. Ona to

připisovala přimluvě sv. Josefa a přičinila se o jeho prohlášení patronem města. K Marii od andělů našli důvěrný vztah také královští manželé. Ona však se stejnou laskavostí hovořila se všemi potřebnými, kteří za ní přišli a rozdávala útěchu.

Pro ohrožení obyvatel Turina se s úpěnlivými prosbami obrátila na Pannu Marii a vyprosila vítězství nad jeho oblehateli. Došlo k němu 7.9. 1706 podle její předpovědi spojenými vojsky vévody Vittoria Amedea a knížete Evžena Savojského.

V roce 1702 založila nový karmelitánský klášter v Moncalieri. Chovala něžnou úctu a lásku k Matce Boží i ke sv. Josefu. S láskyplným soucitem vytrvale prosila za duše v očistci a byla obdarována mimořádnými dary. Když 16.12. 1717 zemřela, zanechala vedle četné korespondence i několik životopisných zpráv z vlastního duchovního života, které však nebyly zveřejněny. Za blahoslavenou ji 14.5. 1865 prohlásil papež Pius IX.

Předsevzetí, modlitba: Stanovím si dny, ve kterých budu pamatovat na potřeby svého národa modlitbou a nějakou obětí.

Bože, Ty miluješ ty, kdo mají čisté srdce, a činíš si z nich svůj příbytek; na přimluvu blahoslavené Marie od Andělů nám dej, ať jsme Tvou milostí takoví, abys v nás mohl přebývat. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

sv. Terezie Redus /Markéta od Nejsv. Srdce Ježíšova/

1.9. (nezávazná památka v řádu O.Carm. a svátek v OCD; martyrologiem je připomínána **7.3.**)

Postavení: řeholnice, mystička OCD

Úmrtí: 1770

Pocházela ze šlechtické rodiny. Na vychování byla u benediktinek a v 17ti letech vstoupila do řádu bosých karmelitek. Byla laskavou pečovatelkou o nemocné. Vynikala jako apoštolka úcty k Ježíšovu Srdci. Její vnitřní život byl mimořádně hluboce kontemplativní a prožívala velké mystické milosti. Zemřela již ve 22ti letech.

VYSTUPŇOVÁNÍ LÁSKY

Narodila se ve šlechtické rodině 15.7. 1747 v Arezzu, v Itálii a byla pokřtěná Anna Marie. Již v dětství měla sklon k usebrané modlitbě. Vychovávána byla benediktinkami u sv. Apologie ve Florencii. Ráda se

zaměřovala na eucharistickou i mariánskou zbožnost a její otec ji učil úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Ke konci pobytu u benediktinek nabyla přesvědčení, že je povolána do karmelitánského řádu. Vstoupila do něj 1.9. 1764 a již 11. března následujícího roku měla obláčku a přijala jméno Terezie Markéta od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Navenek byl její život velmi prostý, ale přitom vedla hluboce kontemplativní vnitřní život. Toužila přebývat v Ježíšově Srdci, chtěla se v něm uzavřít jako do svaté pouště, kde by žila jen Jemu; v NĚm, s NĚm a pro NĚho, skrytým životem lásky a oběti.

Její duchovní vůdce a zpovědník, P. Ildefons od sv. Aloisie, při procesu blahořečení uvedl, že „Terezie Redus nazírala na Nejsv. Srdce Ježíšovo jako na střed lásky, z něhož nás božské Slovo milovalo již v lůně Otcově po celou věčnost a kterou nám v čase zasloužilo, abychom měli účast na

této lásce a mohli mu na zemi i v nebi lásku oplácet.“ V tom byl Tereziin program života. Při nazírání na skrytý život duše Ježíšovy docházela nejvyššího poznání přesvatého člověčenství Kristova a zakoušela tajemství lásky Nejsvětější Trojice. Svému duchovnímu vůdci pak prý byla schopna vyjadřovat nejvyšší věci tohoto božského tajemství, věčný vztah božských Osob mezi sebou. Chápala také, že jsme svatý Boží chrám (viz 1 Kor 3,17) a slova evangelia: „*Království Boží je mezi Vámi*“ (Lk 17,21); dle některého překladu: „*je ve vás*“. Jistě stojí zato, abychom s pomocí sv. Terezie Redus o tom rozjímali.

V milosti nazírání zakoušela, že „*Bůh je láska*“ (1 Jan 4,16). Zakoušela mystické proniknutí Ducha svatého do své duše a to v ní živilo intenzivní zbožnost k NĚmu. Její prosby se týkaly toho, aby v jejím srdci stále více rozněcoval a rozmnožoval lásku. Měla i velkou touhu přispívat modlitbou a obětí k dobru církve a duší. Prožila také nejbolestnější duchovní opuštěnost.

Terezie Redus byla většinu života v klášteře ošetřovatelkou nemocných sester. Až do smrti byla v této službě vždy ochotná, milá a zapomínající na sebe. Vybírala si nejvíce únavné práce a přitom vždy byla usměvavá.

Úcta k Srdci Ježíšovu chápána jako splácení lásky láskou s hlubokým poznáním, že Bůh je Láska, způsobila, že se sama strávila láskou. Bůh, aby

vystupňoval její dokonalost, dal jí pocítit svou božskou stravující lásku, žádaje od ní zpětnou odezvu lásky, ale přitom jí odňal vědomí toho, že ona ho miluje. Tak se stupňovala její touha po opětování lásky a pocit, že jí není schopna. Její zpovědník tuto její trýzeň lásky definoval coby smrtící bolest lásky. A byla to láska, která buď její smrt uspíšila nebo byla přímo její příčinou, i když je psáno, že její život ukončil zánět pobřišnice. Její tělo zůstalo po smrti s tajemnou krásou neporušené.

Předsevzetí, modlitba:

Budu rozjímat o Božím působení v nás a o skutečnosti, že naše tělo je určeno za Boží chrám. Podle toho prožiji alespoň zbytek tohoto dne.

Bože, tys dal svaté Terezii Markétě, že čerpala ze zdrojů Spasitelových nevystihlé poklady pokory a lásky; na její přímlovu nám dej, abychom nikdy nebyli odloučeni od lásky Kristovy. Neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(*závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři*)

blah. Terezie /od sv. Augustina/ Lidove a její družky

17.7. (nezávazná památka v řádu O.Carm. a památka v OCD;
martyrologiem připomínán téhož dne)

Postavení: mučednice OCD

Úmrtí: 1791

Pochází z Paříže a stala se převorkou konventu s 18ti karmelitkami. Za francouzské revoluce se jich 16 nabídlo v městě Compiègne v obět' Bohu. Chtěly usmířit Boží spravedlnost a vyprosít ukončení násilí na církvi . V červnu 1794 byla zatčeny a uvězněny. Na spoluvězeňkyně přenášely svou radostnou odevzdanost Bohu a povzbuzovaly je ke statečnosti z lásky k němu. Za věrnost církvi a řeholnímu povolání i pro úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Mariinu byly v Paříži popraveny.

BOŽÍ OSLAVA NA POPRAVIŠTI

Terezie Lidove se narodila v Paříži 22.9. 1752 jako Madeleine Claudine Ledoine. Vstoupila do kláštera bosých karmelitek v Compiègne, kde přijala řeholní jméno Terezie od svatého Augustina 16. nebo 17.5. 1775. Později se zde stala převorkou a vedla 18 sester konventu Zvěstování Panny Marie, který byl založen už r. 1641 z kláštera Amiens.

Za francouzské revoluce, když nastalo pronásledování, odmítly horlivé karmelitky odložit hábit. Matka Terezie od sv. Augustina je z Božího vnuknutí

připravovala na oběť a svědectví života, které měly brzy podat. Bohu zvláštním zasvěcením nabízely sebe jako smírnou oběť, aby Pokoj přinesený světu jeho milovaným Synem zavládl v církvi i v jejich Francii. Nejvíce se smrti gilotinou zalekly dvě staré sestry, ale pak úkon zasvěcení denně obnovovaly až do poprav.

Ve svátek Povýšení svatého Kříže, asi už necelé dva roky před popravou, byly karmelitky z kláštera vypuzeny do města Compiègne. Ve čtyřech skupinách dál pod vedením matky převorky žily životem modlitby a pokání. Jejich společenství bylo někým prozrazeno revolučnímu výboru a řeholnice byly 24. června pozatýkány a uvězněny v klášteře Navštívení P. Marie přeměněném na žalář. Odtud byly po třech týdnech přepraveny do pařížského vězení Conciergerie, které bylo přeplněno duchovními osobami určenými k popravě. Té z konventu unikly pouze tři sestry, které později o umučených spolusestrách podaly zprávu.

V novém žaláři karmelitky hned povzbuzovaly ostatní k důvěře v Boha a zároveň skromně oslavily svátek P. Marie Karmelské. Jedna ze sester vypůjčenou zuhelnatěnou třískou napsala na nápěv Marseillaise povzbuzující prosebnou píseň v souvislosti s nastávajícím mučednictvím. Druhý den v Paříži, 17.7., byla jejich věrnost řeholnímu životu revolučním soudem označena za nebezpečný fanatismus, zejména pro pobožnosti k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a k srdci Mariinu. Jako nepřátelé pro oddanost církevní autoritě byly odsouzeny k smrti.

Dne 17.7. byly v počtu 16ti vezeny na káře ke gilotině na Barrière du Trone. Projíždějící mlčícím davem zpívaly Miserere, Salve Regina, Te Deum a před gilotinou zapěly hymnus k Duchu Svatému. Jedna po druhé ještě před převorkou obnovily své sliby.

Matka Terezie od sv. Augustina říkávala: „*Láska vždy vítězí. S ní se dokáže všecko.*“ Osvědčila se do posledního okamžiku. Popravena byla jako poslední ze sester.

Jednalo se o deset chórových sester:

Carlottu Thouret, narozenou 16.9. 1715, jež byla karmelitkou od 19.8. 1740 a převorkou v letech 1764 až 1778;

Marii Brideau, narozenou v Belfortu, 7.12. 1752, jež byla karmelitkou od 3.9. 1771;

Eufrazii Brard, narozenou r. 1736 v Bourth, jež byla karmelitkou od r. 1757;

Jindřišku de Croissy, narozenou 18.6.1745 v Paříži, jež byla karmelitkou od 22.2. 1764 a převorkou v letech 1779 až 1785;

Julii Chrétien de Neufville, narozenou r. 1741 poblíž Evreux, jež se stala karmelitkou jako vdova r.1777;

Marii Piedcourt, narozenou 1715, jež byla karmelitkou od 1737;

Marii Pelras, narozenou 16.9. 1715 v Mouy, jež byla karmelitkou od 22.10. 1786;

Terezii Hanisset, narozenou v Rheims v 1740 nebo 1742, jež byla karmelitkou od r. 1764;

Terezii Trézelle narozenou

v Compiègne, 4.4. 1743, jež byla karmelitkou od 12.12. 1771 a o novicku **Konstancii Meunier**, narozenou 28.5. v S. Denis, která vstoupila do karmelitánského kláštera 16.12. 1788.

K těmto karmelitkám patřily také tři služebné sestry:

Marie Roussel, narozena 4.7. 1742 ve Fresnes, jež byla sestrou od 14.5. 1769;

Alžběta Vérolot, narozena 11.1. 1764 v Laignes či Lignicres, jež byla sestrou od 12.1. 1789;

Marie Dufour, narozena 1. či 2.10. 1742 v Beaune, jež žila v komunitě od r. 1772. A dvě sloužící:

Kateřina Soiron, narozená 2.2. 1742 a **Terezie Soiron**, narozená 23.1. 1748, obě v Compiègne.

Těla všech 16ti mučednic byla vhozena do společné jámy k ostatním popraveným.

V květnu 1906 všech 16 mučednic papež Pius X. prohlásil blahoslavenými.

Předsevzetí, modlitba:

Budu si v životě připomínat, co učila blah. Terezie od sv. Augustina, že s láskou se dokáže všechno. Láska zvítězí.

Bože, Tys blahoslavené Terezii a jejím družkám dal sílu Ducha svatého a z vrcholu Karmelu jsi je povolal k vítězství mučednictví; dopřej nám, abychom věrnou láskou k Tobě dospěli k patření na Tvou vznešenou krásu v nebesích. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

Mučedníci Francouzské revoluce

18.7. /společná nezávazná památka v Karmelu (v řádu OCD, který vynechává Jakuba Retoureta OCarm.; *ten je bratry někde uváděn pod tímto datem, zahraniční řádové kalendáře ho uvádějí 26.8.*); martyrologium připomíná jednotlivé mučedníky většinou v den jejich smrti:

18.7. blah. Jana Křtitele Duverneuile z Bruxellesw,

25.7. blah. Michaela Ludvíka Brularda,

10.9. blah. Jakuba Gagnoye,

26.8. blah. Jakuba Retouret.

Postavení: kněží a mučedníci OCD (J. Retouret OCarm)

Úmrtí: 1794

Blah. Jan Křtitel / Leonard / Duverneuile z Bruselu v Belgii

se narodil asi r.1759. Podle textu řádového propria žil v Limoges ve Francii. V 24 letech byl vysvěcen na kněze. Pak vstoupil do řádu bosých karmelitánů a přijal jméno Leonard. Po zrušení klášterů se vrátil do Limoges. Za věrnost římské církvi a katolické víře byl r.1794 odsouzen k deportaci na nucené práce v Guyaně. Zůstal však s mnoha dalšími vězněm na jedné z nejhorších lodí, kde, podle martyrologia při službě druhým, v hrozně špíně a soužen hladem zahynul po nákaze zhoubnou chorobou (nejspíš morem) asi v polovině července, ve věku 35 let.

Blah. Michael /Alois/ Ludvík Brulard 94

se narodil r.1758 v Chartres. Po studiu teologie na pařížské univerzitě vstoupil do řádu bosých karmelitánů v Charentonu, blízko Paříže a stal se knězem. Po zrušení klášterů se vrátil do Limoges. Za věrnost římské církvi a katolické víře byl r.1794 odsouzen k deportaci na nucené práce v Guyaně. Zůstal s dalšími vězněm na jedné z nejhorších lodí, kde za krutých podmínek zasažen nemocí zemřel 25. července, ve věku 36 let.

Blah. Jakub / Hubert od sv. Klaudia / Gagnoye

se narodil r.1753 ve Frolois. Ve 20ti letech vstoupil k bosým karmelitánům, přijal jméno Hubert od sv. Klaudia a stal se knězem. Po zrušení klášterů odešel k jedné rodině v Nancy. Roku 1793 byl zajat s označením „nebezpečný fanatik“ a následující rok odsouzen k deportaci na nucené práce v Guyaně. Také on zůstal vězněm na staré lodi, kde podle martyrologia povzbuzoval nemocné spoluvězně a zemřel 10. září na celkovou sepsi (otravu) , ve věku 41 let.

Blah. Jakuba Retouret (OCarm)

se narodil 15.9. 1746 v Limoges ve Francii, v rodině obchodníků. Byl hloubavý typ, dával přednost knihám a zajímal se o významné učence. Již v 15ti letech vstoupil do karmelitánského kláštera v Limoges. Přijal kněžské svěcení a svou horlivostí a opravdovostí přitahoval mnoho věřících. Působil jako kazatel, ale pro chatrné zdraví nezvládal všechny plánované úkoly. Pro horlivou a věrnou službu římské církvi byl zatčen a obviněn, že je člen politické skupiny vystěhovalců, kteří vpadli do země proti revolucionářům. Roku 1794 ho proto odsoudili k deportaci na nucené práce v Guyaně. S mnoha dalšími zůstal uvězněn na jedné z chátrajících lodí. Osvědčil v krutých podmínkách nezločnického ducha, heroickou lásku a neochvějnost ve víře. Zemřel na ostrově Madame Isle (sousedícím s Aix), několik mil od La Rochelle 26.srpna, ve věku 48 let.

SPOLEČNÝ ÚDĚL

V roce 1789 vypukla Velká francouzská revoluce a s ní spojené pronásledování římskokatolické církve. Revolucionáři se snažili o ovládnutí její organizace ve Francii. Začali omezovat její práva a výsady, zmocňovat se jejího majetku. Dne 12.7. 1790 došlo ve Francii ke schválení revoluční ústavy, která byla v rozporu s církevním právem. Šlo o snahu vytvořit tzv. národní církev, v níž neměli být biskupové jmenováni papežem, ale regionálním shromážděním. Také faráři se měli volit lidem a teprve potom mohli být potvrzeni biskupem.

Po vyhlášení Civilní ústavy duchovenstva byla církev reorganizována jako kdyby byla státní institucí. Klerici směli zůstat a působit na svých místech jen v případě složení přísahy věrnosti nové ústavě. Dvě třetiny světských kněží a řeholníků odmítly. Mnoho jich opustilo Francii. Politická situace a negativní vztahy se sousedními zeměmi daly podnět zákonodárnému shromáždění k represím vůči kněžím, kteří se rozhodli zůstat věni Římu. Za nesložení přísahy byli označeni jako vlastizrádci a bylo s nimi krutě nakládáno.

Pro odpor věrného duchovenstva začalo na konci roku 1791 pronásledování a další rok 27.5. vyšel dekret příkazující jejich deportaci na nucené práce do Guyany v Jižní Americe nebo do Guineje v Africe. Pronásledování tvrdě zasáhlo 2412 kněží a dalších duchovních, kteří byli zajati a vypovězeni nebo usmrceni.

Výše uvedení karmelitáni patřili mezi ty, kteří odmítli přísahu souhlasu s revolučním zákonem církve. Za věrnost římské církvi a katolické víře byli v roce 1794 odsouzeni k deportaci na nucené práce v Guyaně v Jižní Americe. S mnoha kněžími a řeholníky však byli uvězněni na dvou chátrajících lodích, vozících otroky, v počtu 800 lidí. Měli čekat při pobřeží, blízko Rochefortu, na vyvezení do Guyany v Jižní Americe nebo do Guineje v Africe.

Staré lodě s nimi kotvily poblíž francouzského pobřeží Charente a ostrova Aix v Atlantickém oceánu. Zažili nelidské, kruté zacházení na přeplněné lodi v hrůzných podmínkách. Trpěli hladem, nemocemi, zimou i horkem, nesnesitelným zápachem a persekucí. Vláda měla zájem na jejich zdeptání a nevadilo jí, že se na lodích šířila infekce a mnozí vězni umírali. Někteří přímo na lodi, část nakažených na ostrově. Podle revolucionářů Angličané blokovali francouzské pobřeží a bránili odjezdu lodím.

Umučení karmelitáni byli mezi 63 francouzskými mučedníky z řad kněží a řeholníků, které Jan Pavel II. blahořečil 1.10. 1995.

Předsevzetí, modlitba: Za obtížných podmínek si připomenu jak tito mučedníci v mnohem horší situaci vydávali svědectví své heroické lásky a víry. Musím být dobrým křesťanem za každé situace.

Pane, náš Bože, Ty jsi blahoslaveným mučedníkům Janu Křtiteli Duverneuilovi, Michalu Aloisovi Brulardovi a Jakobovi Gagnetovi i Jakobu Retouret a jejich druhům udělil milost, aby Ti zůstali věrni v útrapách deportace a dokázali odpustit; na jejich přímlovu nám dej, abychom vždy zůstali věrni církvi a byli vždy ochotni smířit se s našimi bratry a sestrami. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(*závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři*)

Karmel v 19. století

Významných událostí se v té době zdá být méně. Avšak ani v tomto století nechybí násilné rušení klášterů. V roce 1834 byly zrušeny v Portugalsku a další rok ve Španělsku. V polovině století se dá říci, že v Německu řád prakticky zanikl. Zato se rozšířil do Ameriky a v Kansasu byl roku 1864 založen první karmelitánský klášter.

Z tohoto století je 9 karmelitánských světců a mezi nimi ke konci století žila nepatrná dívka, panna, která byla později prohlášena za učitelku církve – Terezie od Dítěte Ježíše. Její apoštolát vynikal i přes mříže klausury v Lissieux a stala se patronkou misí. Její vliv zasáhl i následující století, v němž vzniklo několik činných karmelitánských kongregací, podporujících apoštolát modlitbou. Již před Terezií z Lissieux, 15.10. 1854, je uváděn vznik kontemplativně činného řeholního společenství s názvem: „Institut sester Panny Marie Karmelské“ založený, v nedávné době blahořečenou, Marií Terezií Scilli.

sv. Jáchyma de Vedruna

22.5. (nezávazná památka v řádu O.Carm. i OCD, martyrologiem připomínána **28.8.**)

Postavení: řeholnice OCarm,
zakladatelka kongregace

Úmrtí: 1854

Pocházela z Barcelony. Od dětství toužila po zasvěceném životě. V 16ti letech se provdala a podle španělských životopisů měla 8 synů a 4 dcery. Její manžel zemřel, když jí bylo 33 let. Ve 43 letech se stala karmelitkou a zároveň založila novou kongregaci „Sestry karmelitky od Lásky“ za účelem výchovy dívek a ošetřování nemocných. Vedla ji asi do r. 1850, kdy pro paralyzující onemocnění musela z funkce odstoupit. Po životě naplněném modlitbou s horlivou službou Bohu i bližním zemřela v 71 letech na cholera.

NAPLNĚNÝ ŽIVOT

Narodila se 16.4. 1783 v Barceloně ve Španělsku. Již od útlého dětství prožívala láskyplný vztah k Bohu. Když v 9ti letech přistupovala k prvnímu svatému přijímání, obětovala Ježíši všechny své úkony i ty nejmenší. O tři roky později začala bojovat o přijetí do kláštera karmelitek, v němž se chtěla zasvětit Bohu. Její prosby byly zamítány. Pro doporučení zpovědníkem se již v 16ti letech provdala za Teodora de Mas, který měl podobnou touhu po řeholním životě, ale rodiče mu bránili v jejím naplnění. Kladli mu za povinnost starost o statek.

Jáchyma měla s Teodorem de Mas 9 nebo 12 dětí. Z toho 3 brzy zemřely, 4 vstoupily později do kláštera a 2 do manželství. Za obranné války s Napoleonem byl Teodor povolán do boje a Jáchyma prožívala úzkosti a mnoho útrap. Byla od dětství dbalá maximální čistoty, vnější i vnitřní.

Manžel jí zemřel brzy po návratu v r. 1816. Jí se pak zdálo, že k ní promluvil Ježíš z jejího kříže nad lůžkem. Slova: „Když Ti nyní zemřel snoubenec, volím si tě za snoubenku já!“ uvízla v jejím srdci. Vše v životě prožívala velmi důsledně v křesťanském zaměření. Život svobodné dívky, manželky, matky, vdovy i Kristovy snoubenky.

Zprvu po posledním zážitku chtěla být v nejpřísnějším řádu, ale podřídila se vedení svého kapucínského duchovního rádce Štěpána. Do zřízení nové kongregace, k níž ji podnítil, žila od smrti muže deset let na zděděném statku ve Vich v Kastelánsku. Zajišťovala současné potřeby i budoucnost svých dětí, ochotná k službě potřebným, zejména nemocným ve svém okolí.

Dne 6.1.1826 jako karmelitka složila řeholní sliby do rukou biskupa ve Vichu. Ten podporoval její rozhodnutí věnovat se výchově dívek a ošetřování nemocných v nové karmelské větvi „Sestry karmelitky od Lásky“ (Sororem Karmelitarum a Caritate). Sestry této kongregace byly také nazývány milosrdnými karmelitkami. Prvních 9 kandidátek se v kapucínském kostele 26.2. zasvětilo této službě a odešlo do sídla v Manso Escorial. Jáchyma spolupracovala na díle s Duchem Svatým a za svého života se jí podařilo vytvořit síť domů v celém Katalánsku.

Z jejího duchovního života je ve spojení s hlubokou úctou a odevzdaností spojována kontemplanace tajemství Nejsvětější Trojice. Jáchyma vynikala v úsilí o pokání, v pokoře a lásce, s níž překonávala mnohé těžkosti a strádání. Láskyplným mateřským srdcem vedla své sestry a učila chovanky.

Z lidského pohledu se pět let před smrtí stala neschopnou a neužitečnou, protože ji v září 1849 ranila mrtvice a v dalším roce se dostavily příznaky paralyzujícího onemocnění. Postupně byla zbavena pohybu i řeči. Oč méně mohla navenek, o to bohatší byl její vnitřní život. Člověk jejího ducha, odevzdanosti a lásky posilované celý život modlitbou, nemůže být zlomen sebevětší potřebou další oběti. V srpnu 1854 po novém silném záchvatu propukla u ní cholera, která velmi rychle ukončila její pozemskou pouť. Zemřela v 71 letech v Manso Escorial ve Vichy.

Blahořečena byla 19.5.1940 a kanonizována papežem Janem XXIII. 12.4.1959.

Předsevzetí, modlitba:

Zamyslím se nad důležitostí modlitby v životě. V jednom citátu se o modlitbě říká, že patří k naší podstatě tak, jako k Boží podstatě patří láska. Byli jsme stvořeni pro modlitbu stejně jako pro radost. Ona je lékem i silou a na naší cestě životem potřebná jako vzduch. Může být i beze slov.

Bože, Tys povolal svatou Jáchymu de Vedruna k manželství i k řeholnímu životu. Ona následovala Tvého Syna v jeho chudobě, pokoře a horlivě prokazovala milosrdenství. pomáhej i nám, abychom věrni Tvému volání šli cestou, kterou nám Kristus ukázal. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

blah. Kyriak Eliáš Chavara

3.1. (nezávazná památka v řádu O.Carm. i OCD, martyrologiem připomínán téhož dne)

Postavení: spoluzakladatel
karmelitánské kongregace

Úmrtí: 1871

Pocházel z jihozápadu Indie. Stal se knězem a v Mannanam založil společenství, které se později přičlenilo ke III. řádu OCD a bylo uváděno jako kongregace CMI. Dal též základ kongregaci Matky Boží z Karmelské hory. Za schismatického ohrožení církve v Indii byl jmenován do funkce generálního vikáře Syrskomalabarské církve a uchránil její jednotu. Je ctěn jako zakladatel a generální převor Karmelitánů Neposkvrněné Panny Marie.

UTVRZOVAL JEDNOTU A ZDŮRAŽŇOVAL VÝZNAM RODINY

Narodil se 10.2. 1805 v Kainakavy u Allepey, v jihozápadní části Indie. Byl křesťanem syrskomalabarského obřadu. Ve 13ti letech vstoupil do ústavu pro výchovu budoucích bohoslovců v Pallipuramu. Po získání středoškolského vzdělání nastoupil do semináře a roku 1829 mu biskup Maurillo Stabellini z Malabaru udělil kněžské svěcení.

Kyriak pak nastoupil jako pomocník rektora Tomáše Pallackaliho. Dva roky poté v Mannanam otevřel první dům společenství Služebníků Neposkvrněné Panny Marie. Za účelem širšího apoštolátu, z tohoto společenství vznikla 11.5.1841 kongregace Služebníků Neposkvrněného Početí, kterou založil společně s rektorem Tomášem P.

Po smrti prvních spolupracovníků, Tomáše Parackala a Tomáše Porukkala, Kyriak 6.12. 1855 dospěl k rozhodnutí změnit kongregaci na terciářské společenství bratrů karmelitánů, zasvěcené Matce Boží Neposkvrněného Početí. Církevními představenými bylo pozměnění kongregace v témže měsíci schváleno. Kyriak, který jako první slavnostně složil slib, si zvolil za řeholní jméno Kyriak Eliáš od Svaté Rodiny. Následovně přijal 10 kandidátů, které připravil na sliby.

Tato indická mužská kongregace je dnes známa pod názvem „Karmelitáni od Neposkvrněného Početí Nejsvětější Panny Marie.“

Kyriak Eliáš je představován jako výborný inspirátor a organizátor s určitou nerozhodností pro konečnou podobu své instituce. Je uváděno, že pro řeholi bosých karmelitánů se rozhodl až r. 1861. V činnosti ho účinně podporoval jeho zpovědník a duchovní rádce, italský misionář Leopold Beccara. S jeho pomocí roku 1866 v Koonammavě položil základy indické ženské kongregace. Ta se později rozvětvila na malabarskou a latinskou. Pojmenování se ustálilo na názvu: „Kongregace Matky Boží z Karmelské hory“.

Obě díla se rozrůstala a přispívala k chápání významu řeholních povolání. V Syrskomalabarské církvi bylo také zapotřebí řešit ohrožení schizmatem, které začalo příchodem samozvaného metropolity všech indických křesťanů. Tím byl biskup chaladejského obřadu Tomáš Rochos. Na jeho stranu se připojila část farností, v nichž mu uvěřili. Na záchranu situace byl Kyriak Eliáš od apoštolského vikáře Baccinelli jmenován generálním vikářem pro křesťany malabarského obřadu. S velkou horlivostí se za přispění Ducha svatého pustil do upevňování ohrožené jednoty. Modlitbami a moudrým kázáním ovlivňoval boží lid. Chaladejský biskup opustil Indii a do vedení církve v zemi poslal svého sekretáře z Bagdadu. Otec Kyriak Eliáš s ním navázal laskavý dialog a nakonec ho přivedl k obrácení. Ten z původní funkce rezignoval a obdivující o. Kyriaka Eliáše se připojil k jeho dílu.

Kyriak Eliáš dbal o zakládání seminářů pro vzdělávání duchovenstva, o zavádění ročních rekolekcí. Leželo mu na srdci i vydávání katolického tisku, zřizování domů s péčí o nemocné a umírající (na způsob dnešních hospiců), školství i programy pro přípravu katechumenů. Přispěl k rozvoji syrskomalabarské liturgie a k rozšíření eucharistické zbožnosti. Doporučoval úctu k Svaté Rodině, kterou stavěl křesťanským rodinám za vzor a pomáhal jim radou i povzbuzováním k odvaze.

Papež Jan Pavel II. o něm řekl: *„Byl přesvědčený o zásadním významu rodiny v životě společnosti a Církve. Nejvíc mu ležela na srdci... jednota a soulad v Církvi. Zdálo se, jakoby si stále připomínal Ježíšovu modlitbu... před obětí na kříži: ‚aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno‘ (Jan 17,21).*

Zemřel 3.1. 1871 v Koonanmmavu v Kerale. Jeho ostatky jsou od r.1889 uloženy v Mannanam. Papež Jan Pavel II. ho 8.2.1986 blahořečil v Kóttajam.

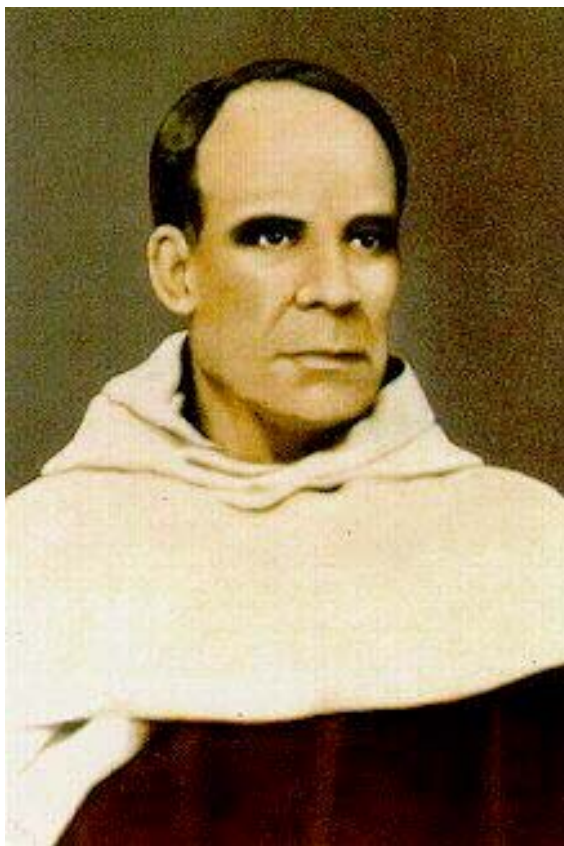
Předsevzetí, modlitba:

Pomodlím se za jednotu v církvi a pokojná soužití v rodinách hymnus k Duchu svatému a desátek „který nám Ducha svatého seslal“.

Bože, náš Otče, Tys povolal blahoslaveného kněze Kyriaka Eliáše k dílu upevnění jednoty Tvé církve; na jeho přímlovu nás osvěćuj svým svatým Duchem a dopřej nám pohotově a moudře poznávat znamení času, abychom dnešnímu světu věrohodně hlásali poselství evangelia. Prosíme o to skrze

Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

((závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři))

blah. František Palau y Quer

7.11. (nezávazná památka v řádu O.Carm. i OCD, martyrologiem připomínán **20.3.**)

Postavení: kněz, misionář
OCarm

Úmrtí: 1872

Pocházel z Katalánska ve Španělsku. Ve 20ti letech se stal bosým karmelitánem a po čtyřech letech byl vysvěcen na kněze. Události v zemi ho přiměly k povolenému životu mimo klášter a k pobytu v exilu. Při návratu do Španělska v roce 1851 v Barceloně založil katechetickou „Školu ctností“ a byl za to poslán do vyhnanství na Balearské ostrovy. Založil dva instituty,

z nichž vzešly karmelitánské kongregace. Pořádal lidové misie a šířil mariánskou úctu. Zemřel v 60ti letech.

SMYSLUPLNÁ OBĚŤ PRO CÍRKEV – KRISTŮV OVČINEC

Narodil se 29.12. 1811 v Aytoně poblíž Lèridy do chudé španělské rodiny za dob napoleonských válek. Byl sedmý z devíti synů.

Do semináře v Lèridě vstoupil roku 1828. Po studiu filozofie a teologickém kurzu v roce 1832 vstoupil do řádu bosých karmelitánů v Barceloně. Řeholní sliby složil v následujícím roce se jménem František od Ježíše, Marie a Josefa.

Politická situace ho donutila žít mimo klášter. V roce 1835 byl krátkou dobu vězněn od revolucionářů na zámku Monjuich. Díky nedostatku důkazů byl propuštěn. Kněžské svěcení přijal v roce 1836. Řekl o tom: „*V den, ve kterém jsem byl vysvěcen na kněze, byl jsem vysvěcen ke službě a odevzdán tobě, Církvi. Od toho dne už nepatřím sobě, jsem tvůj ve všem co konám, čím jsem a co vlastním.*“

Léta 1840-1851 prožil ve Francii jako politický emigrant. Žil asketicky, v samotě a rozjímání. Pak se vrátil do Španělska a svůj život zasvětil službě

hlásání evangelia. V Barceloně, ve snaze o oživení tzv. tradičních katolíků, založil katechetické středisko „Škola ctností“, které nepřátelé církve brzy zavřeli a jej jako zakladatele poslali do vyhnanství na Baleari ve Středozezemním moři. Na ostrově Ibiza se věnoval převážně rozjímání. V samotě El Vedrá prožíval osudy církve s ponořením se do jejího tajemství a plánoval budoucí evangelizaci.

V roce 1861 se vracel do Španělska a pustil se do konání lidových misíí v Katalánsku, stejně jako na ostrovech Baleari. V té době zorganizoval skupiny, které se staly základem Kongregace bratří a sester karmelitánů-misionářů. Podle pravidel III. řádu, vedle Institutu karmelitek-misionářek, založil i Institut školských bratrů karmelitánů, z nichž vznikli dnes již neexistující Bratři Lásky.

Dne 10.3. 1872 se s těžkým onemocněním ocitl v Tarragoně a po deseti dnech zemřel. Zanechal spisy o rozjímavém životě i několik příruček pro katechety.

Úryvky z jeho spisu o účinnosti modlitby za církvev:

„Bůh ve své Prozřetelnosti určil, že nám neodpomůže od našeho zla a že nám nepopřeje své milosti jinak, než skrze modlitbu, a že skrze modlitbu někteří spasí jiné.“

„Aby modlitba Ježíše Krista a plody jeho vykoupení byly přivlastněny některému národu či lidu, aby se mu skrze někoho dostalo poznání evangelia a posloužení svátostmi, je nezbytné, aby byl někdo či mnozí, kteří by nejprve skrze modlitbu získali tento lid a dosáhli jeho smíření s Bohem.“

I to mají na zřeteli oběti, které přinášíme na oltářích. Svatá hostie, kterou při nich denně předkládáme Otci, doprovázená našimi prosbami, nemá za cíl pouze obnovit památku života, utrpení a smrti Ježíše Krista, ale také skrze ni přimět dobrého Boha, aby přičetl výkupnou oběť svého Syna národu, kraji, obci nebo osobám, za které je sloužena mše svatá. Právě v ní se s Otcem jedná o vykoupení, o obrácení ...“

„K tomu, aby jeho milost byla udělena také těm, kdo o ni neprosí, nemohou prosit nebo nechtějí, Bůh stanovil a přikázal: Modlete se jeden za druhého, abyste byli spaseni.“ (srov. Jak 5,16b)

(použito karmelitánského Propria k breviáři)

Při blahořečení Františka Palau y Quer 24.4. 1988 papež Jan Pavel II. o něm řekl. „Tento bosý karmelitán učinil ze svého kněžského života smysluplnou oběť pro Církev – Kristův ovčinec.“

Předsevzetí, modlitba:

Budu více prosit za spásu a potřeby druhých než za vlastní.

Bože, Ty jsi skrze svého Ducha zahrnul blahoslaveného kněze Františka znamenitým darem modlitby a apoštolské lásky; na jeho přimluvu dej, aby se svatá církev Kristova, zářící krásou Panny Marie, projevovala stále účinněji jako všeobecné tajemství spásy. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

blah. Marie Baouardy

neopraveno

25.8. (nezávazná památka v řádu O.Carm. i OCD, martyrologiem připomínán 2 6.8.)

Postavení: řeholnice,
mystička OCD

Úmrtí: 1878

Pocházela z Palestiny a v dětství se jako sirotek adoptovaný otcovým bratrem dostala do Egypta. V Alexandrii zamítla snahy o její provdání ve 13ti letech. Na začátku útěku do vlasti se ji její průvodce snažil pro věrnost víře sprovodit ze světa. Po mnoha útrapách se stala ve Francii bosou karmelitkou a stigmatizovanou mystičkou. Byla při otevření prvního kláštera v Indii. Podílela se na otevření prvního kláštera v Betlémě a ekumenicky se angažovala na smíření mezi Araby, Židy a muslimy. Zemřela ve 32 letech.

Patron: vzývána jako pomocnice smíru na blízkém a středním Východě

MALÁ ARABKA SE SRDCEM PLNÝM TOUHY

Narodila se 5.1. 1846 v Abellinu (Cheffa-amar), poblíž přístavu Akko, mezi Nazaretem a Haifou v Galilei. Byla 13. dítětem Giriesa Baouardy a Miriam roz. Schahyn, kteří byli maronité. V obřadu této církve byla pokřtěna a biřmována. V dětství jí zemřeli rodiče a adoptoval si ji strýc, který ji odvezl do Alexandrie. Ve 13ti ji bez jejího souhlasu zasnoubil a chtěl provdat.

Marie již v Galilei žila vnitřní modlitbou a slýchala hlas, který mluvil k jejímu srdci. Ten jí před sňatkem řekl: „Všechno pomine. Když mi dáš své srdce, nikdy tě neopustím.“ A Marie se jednoznačně rozhodla. Adoptivní otec se po jejím prohlášení, že chce zůstat pannou pro lásku ke Kristu, značně rozčílil. Začal s ní ze msty tvrdě zacházet a ponižovat ji.

Marie se rozhodla utéci do své vlasti za bratrem Pavlem a využila k tomu mohamedánského sluhu, který se chystal do Nazareta. Ač vypadal jako dobrý, začal se chovat jako její pán a za odmítnutí změnit víru, ji v noční době ze 7.9. 1858 s podřezaným hrdlem, zabalenou do plachty, pohodil v tmavé alexandrijské uličce. Marie byla na hranici smrti a zpět k životu, jak později řekla, byla povolána paní v modrém. Tou podle jejího přesvědčení byla Panna Maria. Sama se pak doplazila ke kostelu sv. Kateřiny, kde se jí ujal františkánský kněz. Našel jí i práci sloužky v křesťanské rodině. Za výdělkem na cestu lodí do Akko vystřídala další práci. Její loď pak ztroskotala u pobřeží Jaffy. Po čase se dostala do Bejrutu a do Marseille. Tam nastoupila jako kandidátka k řeholním sestrám sv. Josefa. Od nich však byla za čas přemluvena, aby to zkusila u karmelitek v Pau. Než k nim odešla, mívala již extáze, prožívala stresy, se kterými si nevěděla rady a 29.3. 1867 obdržela vtisknutí stigmat.

Brzy na to přešla se sestrou Veronikou do Karmelu v Pau, kde v témže roce 27.7. přijala hábit a jméno Marie od ukřižovaného Ježíše. Po třech letech byla poslána do Mangalore v Indii, do tamního prvního kláštera karmelitek. Tam 21.11. 1871 složila věčné sliby. V dalším roce ji poslali zpět do Francie, odkud přišla. Žila v izolaci, se střídáním napětí, extází a nadšení, nepochopena představenou ani spolusestrami. V jejím srdci uzrál plán na založení kláštera v Betlémě, který jí byl od představených umožněn za primitivních podmínek 24.9. 1875.

O jejích vizích, splněných proroctvích a extázích nebylo od ní nic zaznamenáno, protože byla analfabet. V jejím životopise je zdůrazňován srdečný vztah k Duchu Svatému a mimořádný vliv na okolí. Často říkala: „*Nemohu nic, nejsem nic, ale doufám v Boží milosrdenství.*“

Usilovala o smír mezi Araby, Židy a muslimy, čímž si vysloužila přezdívku „Malá Arabka“. Mezi její touhy patřilo otevření řádového domu v Nazaretě. Toho se již nedožila. Při pracích na výstavbě nového řeholního domu upadla a kromě zlomené ruky došlo prý i k vnitřnímu zranění. Když v Betlémě zemřela, bylo jí 32 a půl roků.

Blahořečená byla papežem Janem Pavlem II. 13.11.1983 v Římě.

Předsevzetí, modlitba:

Touha srdce žít pro Boha a smiřovat lidi je tím, co může měnit svět. Podíl na tomto úkolu je povoláním i pro každého opravdového křesťana. Příklad Malé Arabky je výzvou i pro mne.

Bože, Tys povolal blahoslavenou Marii Baouardy, aby následovala Tvého Syna v chudobě a pokoře, a na cestě s křížem rostla v lásce; pomáhej i nám, abychom věrní Tvému volání šli cestou, kterou nám ukazuje evangelium. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

blah. Marie Terezie Scilli

14.11. (v Karmelu ČR, martyrologiem připomínána **13.11.**)

Postavení: zakladatelka karmelitánské kongregace

Úmrtí: 1889

Narodila se 15.5. 1825 v Montevarchi u Fiole v Itálii. Měla starší sestru a její rodiče si přáli, aby se narodila jako chlapec. Snad právě proto postrádala v dětství dostatek lásky. V 21 letech vstoupila do kláštera sv. Marie Magdaleny de Pazzi ve Florencii. Tam však pocítila povolání k apoštolátu mezi dětmi a mládeží. Po dvou měsících se rozhodla vrátit domů a složit slib ve třetím řádu bosého Karmelu. Věnovala se soukromému vyučování mládeže. Z té doby je připomínáno zázračné uzdravení jednoho jejího svěřence.

Na návrh biskupa z Fiesole se v roce 1851 rozhodla k založení řeholního společenství za účelem školní výchovy dětí. S několika dívkami začala vyučovat na škole ve svém rodišti, ale její snahy byly světským okolím, upřednostňujícím protináboženskou politiku, zamítnuty. Svého záměru však dosáhla o 4 roky později. V polovině října 1854 založila kongregaci apoštolsky činných karmelitek, která má současný název „Institut Naší Paní z Karmelu.“ Sestry začaly nosit řeholní oděv. Po pěti letech

se politická situace orientovaná proti církvi přiostrila a Instituce sester byla státem zrušena, sestry rozpuštěny. Ke společnému životu se jim podařilo sejít až po 18ti letech. Řeholní oděv jim byl znovu dovolen v roce 1882.

Marie Terezie Scrilli jako matka představená dbala o současně kontemplativní i činný život své komunity. Sama vždy byla člověkem intenzivní, hluboké modlitby, ze které čerpala vše potřebné pro život ve světě a k působení mezi dětmi.

Často se modlila: „*Miluji Tě, můj Bože, v darech Tvých, miluji Tě v mé nicotnosti. I v ní uznávám Tvou nekonečnou moudrost. Miluji Tě v tolika různých a nečekaných překážkách, kterými doprovázíš můj život. Miluji Tě ve všem, jak v utrpení, tak v pokoji.*“

K Pánu hovořila i slovy: „*Pane, sama od sebe nic nezmůžu, a i kdybych mohla, nechtěla bych, protože netoužím po ničem, jen po tom, aby se ve mně a na mně vyplnila tvá vůle.*“

Marie Terezie Scrilli zemřela 14. listopadu ve věku 64 let. Její blahorečení se uskutečnilo v katedrále ve Fiesole 8.10. 2006, kdy ji prefekt kongregace pro svatořečení, kardinál José Saraiva Martins, zapsal mezi blahoslavené.

Sestry z institutu založeného Marií Terezií Scrilli působí v Itálii, v USA, v Kanadě, v Indii, v Polsku, v Brazílii, na Filipínách, na Floridě, v Indonésii, ve Svaté zemi a v roce 1993 přišly i na Moravu do Lidečka. Od roku 1998 sídlí ve Štípě u Zlína.

blah. Josefa Naval Girbés

6.11. (nezávazná památka v řádu OCD;

martyrologiem je připomínána **24.2.**)

Postavení: panna, karmelitánská terciářka

Úmrtí: 1893/1893

Pochází z valencijské arcidiecéze ve Španělsku. Na začátku dospělosti se zasvětila Bohu slibem ustavičné čistoty. Zvolila si cestu modlitby a lásky, na níž se oddala apoštolátu ve své farnosti. Ze svého domu učinila dílnu a školu modlitby i evangelijních ctností. Vychovávala v ní dívky a ženy k praktickému křesťanskému životu. Byla členkou třetího řádu tereziánského Karmelu a s heroickou láskou sloužila druhým i Bohu až do konce života.

PŘÍKLAD LAICKÉHO APOŠTOLÁTU SESTRY JOSEFY

Narodila se 11.12. 1820 v Algemesi (diecézi Valencie) ve Španělsku. V osmi letech přijala svátost biřmování. Ve 13ti letech jí zemřela matka,

musela zanechat školy a převzít starost o domácnost a o dvě mladší sestry. V 18ti letech (4.12. 1838) se zasvětila Kristu složením slibu čistoty. Žila však dál jako laik i když svůj život podřizovala evangelním radám. Zapojila se do práce ve sdružení sv. Vincence. Největší radostí v jejím prostém životě byla modlitba. Měla velkou úctu k tajemství Nejsvětější Trojice a v duchovním životě čerpala ze vztahu k Panně Marii.

Některé její životopisy obsahují údaj o tom, že byla členkou karmelitánského třetího řádu Paní a panen svaté Terezie od Ježíše. Odpovídá tomu i její zařazení do *Calendarium proprium O.C.D.* od generálního postulátora bosých karmelitánů.

Josefa Naval Girbés začala s apoštolátem ve farní rodině. V chápání toho, že „křesťanské povolání je od přirozenosti povoláním k apoštolátu“, předešla učení II. vatikánského koncilu. Roku 1850 otevřela ve svém domě učňovskou dílnu pro dívky a ženy s úmyslem jejich duchovní formace. Při výrobě výšivek s nimi Josefa probírala učení evangelia i katechismu a vedla školu modlitby. Mnoha lidem pomáhala řešit jejich problémy, zejména v rodinných vztazích.

V dekretu o hrdinských ctnostech Josefy Naval Girbés se uvádí:

„Boží služebnice považovala farnost za matku ve víře a v milosti, a jako takovou ji milovala a jí sloužila v pokoře a s obětavostí ducha. Proto projevovala upřímnou úctu svému faráři a svěřila se jeho duchovnímu vedení; starala se o zhotovení, udržování a čistotu liturgických předmětů a oděvů, právě tak jako o výzdobu oltářů; denně se účastnila eucharistie; vyznačovala se především svým moudrým a plodným apoštolátem, který konala vždy v souladu se svými pastýři, jimž projevovala plnou úctu a poslušnost.

Hledala každou příležitost k tomu, aby hlásala Krista slovy i skutky, buď nevěřícím, aby je přivedla k víře, nebo věřícím, aby je poučila, utvrdila a

povzbudila k horlivějšímu životu. V tomto duchu učila chudé, radila těm, kdo se k ní uchýlili, vnášela znovu pokoj do rozdělených rodin, pořádala setkání matek ve svém domě, aby jim pomáhala v křesťanské výchově, přiváděla zpět na cestu ctnosti ženy, které se od ní vzdálily, a s rozvahou napomínala hříšníky...

Byla vzorem jedinečné rozvahy, stálé praxe pokory, chudoby, mlčení a trpělivosti v protivenství a těžkostech. Byla známa svou horlivostí, s níž se věnovala duchovnímu životu, modlitbě, meditaci, tím, jak přijímala nesnáze a svou úctou k eucharistii, k Panně Marii a ke svatým. Tímto způsobem Boží služebnice účinně přispěla k náboženskému povznesení své farnosti.“

Papež Jan Pavel II. o ní řekl: „S úctou přistupovala k umírajícím a pomáhala jim zemřít v Boží milosti. Její hrdinská služba nemocným cholerou v roce 1885 je imponujícím příkladem lásky, který nám tato vynikající žena zanechala.“

S důvěrnou úctou k Panně Marii prošla tímto životem a s blažeností překročila práh do věčnosti 24.2. 1893.

Její tělo bylo přeneseno 20.10. 1946 do chrámu sv. Jakuba v rodné Algemesi. Papežem Janem Pavlem II. byla blahořečená 25.9. 1988.

Předsevzetí, modlitba:

Povoláním křesťanských laiků je být solí země a světlem světa. Pán Ježíš zdůraznil, že pro naše skutky máme být druhým lidem takovým světlem, aby kvůli nim velebili Otce v nebesích. Zamyslím se nad částí evangelia: Mt 5,13-14.

Bože, Ty jsi daroval světu kvas evangelia, aby jím mohlo být všechno obnoveno; dej věřícím, kteří se z Tvého rozhodnutí věnují pozemským věcem, aby na přímluvu a po příkladu blahoslavené Josefy Naval Girbés v křesťanském duchu velkodušně a nepřetržitě spolupracovali na budování Tvého království plněním svých časných úkolů. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

sv. Jindřich de Ossó y Cervelló

27.1. (nezávazná památka v řádu OCD, martyrologiem připomínán téhož dne)

Postavení: kněz a zakladatel kongregace SST

Úmrtí: 1896

Pocházel z Katalánie (Španělsko). Stal se knězem a získal prý pověst apoštola míru a křesťanské lásky. Přitom proti těm, kteří šířili protináboženskou propagandu a chaos, bojoval jak tiskem tak zakládáním náboženských společností. Jeho iniciativa vycházela z hluboké víry a opravdové modlitby. Papež při blahořečení zdůraznil jeho umění sladit aktivní život s kontemplativním, věrnost katolickým zásadám, vytrvalost při evangelizaci, pokoru a horlivost v úsilí o Boží oslavu i spásu duší. Označil ho za geniálního učitele náboženství a jednoho z největších katechetů 19. století. Jindřich de Ossó založil tři tereziánské společnosti a dá se říci, že mu nejvíce ležela na srdci starost o dobrou výchovu mládeže.

GENIÁLNÍ KATECHETA

Narodil se 16.10. 1840 ve Vinebre v provincii Tarragona v Katalánii ve Španělsku. Jeho matka Mihaela Cervelló si přála mít z něj kněze. Otec Jakub Ossó z něj chtěl mít obchodníka a kupce. Jindřich tedy odešel do Quinto de Ebro poblíž Zaragozy, aby se v otcově podniku zaškolil do kupeckého podnikání.

V roce 1854 začala v taragonské provincii řídit cholera, která zasáhla i Jindřichovu matku. Když ani ne 14tiletý Jindřich přispěchal k jejímu smrtelnému lůžku, vymohla na něm ještě slib, že bude usilovat o kněžské povolání. On pak zápasil mezi plněním slibu a rozhodnutím otce. Aby se vyhnul konfliktu s ním, rozhodl se tajně odejít na Montserrat, aby poblíž mariánské svatyně vedl poustevnický život. Byl však z otcova podnětu

příbuznými vypátrán a vrácen domů. Přistoupil na to, že znova neuteče pod podmínkou, že bude moci splnit slib daný matce. Po studiích v Tortose a v Barceloně byl 28.9. 1867 vysvěcen na kněze. Pro jeho znalosti ho biskup ustanovil profesorem v tortoském semináři. Vedle výuky matematiky a fyziky se navíc věnoval výuce náboženství. Otec biskup mu pak umožnil více rozvíjet talent v oblasti katechetiky. Jindřich vypracoval katechetické dílo, které bylo vydáno v roce 1872 a pustil se do polemických článků v některých časopisech. Uváděl v nich věci, týkající se náboženství, na pravou míru. Do redakční práce se pustil již roku 1870 založením týdeníku „El Amigo del Pueblo“ a vydával i časopis „Revista Teresiana“. V něm se děлил o osobní duchovní zkušenosti a zabýval se i naukou sv. Terezie z Avily.

U časopisu však jeho publikační činnost nekončila. Po roce 1873 sepsal knížku pro členy Tereziánského arcibratrstva, které v tomtéž roce založil. Podle toho, že za jeho života dosáhla patnácti vydání a po smrti dvaceti pěti vydání, můžeme posoudit nejen její úspěšnost, ale i zájem o členství v arcibratrstvu. Kniha obsahovala denní čtvrt hodinové meditace, které se členové arcibratrstva rozhodli denně konat. Prakticky se jednalo o společnost sv. Terezie od Ježíše s cílem: poznat Ježíše, zamilovat si ho a vše činit tak, aby ho i jiní poznali a zamilovali si. Tak tuto tereziánskou společnost představil papež při kanonizaci jejího zakladatele.

Jindřich de Ossó si podle slov papeže Jana Pavla II. uvědomil, že láska k Ježíši Kristu musí být centrálním bodem jeho činnosti, a to taková, která lidi podmaňuje a získává je pro evangelium. Tato láska mu byla hnacím motorem, silou, s níž se obětoval pro ty nejubožejší děti, mladé dělníky a všechny ostatní lidi.

V souvislosti s burcováním k apoštolátu Jindřich de Ossó prohlásil: „Svět byl vždy takový, jakým ho učinily ženy. Zformujte tedy samy tento svět podle příkladu Panny Marie a nauky sv. Terezie.“ Těmito slovy kladl důraz na výchovatský vliv žen a vyzvedl dva vzory, jejichž následováním by ženy byly schopné změnit svět. Apoštolátem žen se začal hned významněji zabývat. V roce 1876 založil druhou společnost jako kongregaci tereziánek se základy spirituality sv. Terezie z Avily, ale s cílem vyučovat náboženství a vychovávat mládež. Ta se na konci minulého století rozšířila do 15ti zemí světa. Třetí jí založené náboženské společenství mělo prý za jeho života 130000 členů.

V počátku roku 1896 se cítil unaven a odešel načerpat nové síly do františkánského kláštera Espirito Santo v Gilet u Valencie. Jenže 27. ledna tam jeho srdce dotlouklo, ač mu bylo teprve 55 let.

Papež Jan Pavel II. Jindřicha de Ossó blahořečil 14.10.1979 a kanonizoval ho 16.6. 1993 v Madridu.

Předsevzetí, modlitba:

Jindřich de Ossó učil, že je třeba celý náš život připodobnit životu Ježíšovu a obléknout se v Krista (srov. Řím. 13,14). Máme se snažit „myslet jako Ježíš Kristus, cítit jako on, milovat jako on, mluvit jako on.“ Protože ztotožnění se s ním je mým úkolem, začnu na něm hned pracovat v tom nejjednodušším a nejpodstatnějším – tím je láska.

Bože, Ty jsi dal blahoslavenému knězi Jindřichovi de Ossó, aby spojil v obdivuhodnou jednotu ducha neustálé modlitby a život nevyčerpatelné apoštolské horlivosti; na jeho přímluvu nám dej, abychom také my žili v důvěrném společenství s Kristem a sloužili církvi svědectvím našeho slova a života. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. 10. (svátek v řádu O.Carm. i OCD

v martyrologiu památka téhož dne)

Postavení: panna a učitelka
církve OCD

Úmrtí: 1897

Pochází ze severozápadu Francie. Ve 14ti letech byla prosit papeže o výjimku pro dřívější vstup na Karmel. V dalším roce už byla postulankou kláštera v Lisieux. Od složení slibů žila touhou dokonale milovat Ježíše. Využívala každou příležitost a všechny i nepatrné skutky konala z lásky k němu. Byla mimořádně trpělivá, skromná a pokorná. Svým životem ukázala cestu duchovního dětství a učí nás milovat Boha jednoduchým a přitom dokonalým způsobem. Proto se stala jako třetí žena učitelkou církve, ač na zemi nežila ani 25 let.

Atributy: růže, karmelitka

Patron: Francie; misií, misionářů, karmelitek; zahradníků, letců, nemocných

ŠLA NA KARMELOU ZACHRAŇOVAT DUŠE A MODLIT SE ZA KNĚZE

Narodila se 2.1. 1873 v Alençonu na severozápadě Francie a hned dostala čtyři jména: Marie Františka Terezie Martinová. Pro 48letého tatínka Ludvíka a 40letou maminku Zélii to byla prostě Tereška. Byla jejich deváté dítě. Tereška měla sestry: Marii, Pavlínu, Leónii a Celinu. Z důvodu matčina onemocnění byla jako kojeneček rok v péči Rosy Taillé. Maminka jí pak ve čtyřech letech zemřela. Velmi citlivá Tereška její odchod na věčnost nesla bolestně a jako náhradní matku si zvolila tehdy 16letou sestru Pavlínu. Měla i vřelý vztah k tatínkovi, s nímž ráda chodila do přírody a byla od něj nazývána královničkou.

Na podzim r. 1877 se otec s dětmi přestěhoval do Lisieux, kde žili příbuzní z matčiny strany. Tereška tam v roce 1881 začala chodit do školy v opatství benediktinek. V říjnu dalšího roku její „maminka“ Pavlína vstoupila v Lisieux do karmelitánského kláštera. Od té doby Tereška přijímala jen její listy a občas s ní hovořila přes mříže oddělující hovornu od klauzury. Má se zato, že její záhadné onemocnění v březnu 1883 souviselo s žalem z odloučení. Pomohly modlitby a nemoc 13.5. ukončil zázračný úsměv (její sošky) Panny Marie.

Na duchovní život v dětství ukazuje její rozhodnutí už v Alençonu, že nic neodepře dobrému Bohu. Podobně svědectví učitelky, které Tereška na dotaz po činnosti ve volném čase odpověděla: „V odlehlém koutku myslím na dobrého Boha, na život, na věčnost...“ První svaté přijímání prožila 8.5. 1884 v devíti letech. Napsala o něm: „*Již dávno se Ježíš s ubohou Tereškou na sebe dívali a rozuměli si. V ten den však nešlo už jen o pohled, ale o splýnutí. Už nebyli dva: Tereška zmizela jako kapka vody, která se ztrácí v oceánu. Ježíš zůstal sám, byl učitelem, králem...*“ Sama pak Ježíši nabídla svou svobodu. Dále následovalo vyjádření k ochotě trpět a o vánocích 1886, před 14tými narozeninami, už šlo o velkou touhu účinně se podílet na obracení hříšníků coby karmelitánská řeholnice. V následujícím listopadu, při pouti do Říma, se při skupinové audienci obrátila s prosbou o výjimku pro dřívější vstup na Karmel přímo na papeže Lva XIII., který neodmítl, ale pravomocné rozhodnutí přesunul na místního biskupa. S jeho souhlasem Tereška v 15ti letech 9.4. 1888 byla přijata v karmelitánském klášteře a stala se postulankou. Na začátku dalšího roku, 10.1., měla obláčku s oblečením v řeholní hábit a přijetím jména Terezie od Dítěte Ježíše a od svatě Tváře.

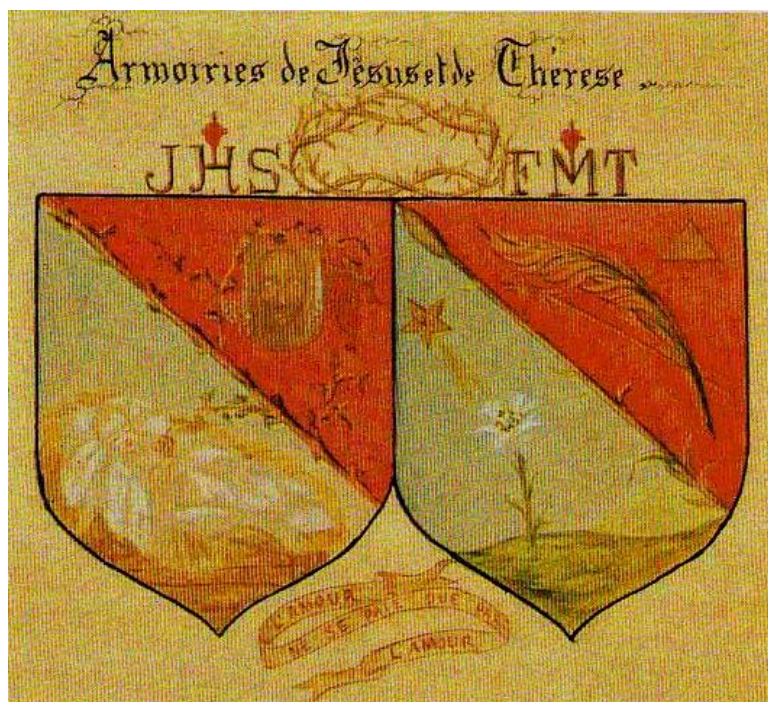
Život v klášteře není ještě nebem, ale často namáhavou cestou, na níž jsou i trny. Tereška se snažila všechny těžkosti přijímat s láskou v duchu předem nabídnuté oběti. Později v autobiografii své představené psala: „*Milovaná matko, vidíte, že jsem velmi malá duše, která může obětovat Pánu Bohu jen*

velmi malé věci. A ještě se mi často stává, že si nechám uniknout tyto malé oběti, které dávají duši tolik pokoje.“

Řeholní sliby při profesi složila 8.9. 1890 a před nimi při kanonické zkoušce prohlásila: „*Přišla jsem zachraňovat duše a zvláště modlit se za kněze.*“ Své povolání viděla nejen ve výsadě být Kristovou snoubenkou a ve spojení s ním jako karmelitánka být matkou mnohým duším, ale toužila být apoštolem, misionářem, mučedníkem a ještě víc.. A nakonec objevila to nejvznešenější povolání, které to vše může obsáhnout a rozhodla se pro ně – povolání být LÁSKOU. Po přečtení ve 13. kapitole Pavlova listu Korintským, že tím největším je láska, poznala, že pro ni Ježíš připravil mezi údy Církve povolání obsahující všechna její přání a objímající všechny časy i místa - být srdcem.

Terezka si celý život uvědomovala svoji nepatrnost a velkou radostí byly pro ni v Bibli místa, upozorňující na velkou Boží lásku vůči maličkým. Zůstávala prostou maličkou s vědomím, že takové Bůh touží objímat a pozvedávat jako matka své maličké. S velkou prostotou upřednostňovala „výťah“ Boží lásky před namáhavým výstupem. Její srdce však překypovalo odevzdaností, s níž chtěla být i hračkou Božského Dítěte, přímo míčkem, kterým by si pinkal o zed'. Vedle této „dětinnosti“ prožívala velmi vážně svůj vztah ke Kristově bolestné Tváři. Proto ráda přijímala jako Ježíš nepochopení představených i neporozumění a bezohlednost některých sester.

Terezčin život vystihovalo její jméno i erb, jehož výklad zanechala. V něm je znak „IHS“, který přinesl Ježíš své malé snoubence. V tom, že se ze sirotka z Beresiny stala „Terezií od Dítěte Ježíše a od svaté Tváře“, viděla šlechtické tituly, bohatství i naděje. Vinnou révou rozdělila znak na dvě pole, jako obraz Toho, který řekl: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti...“ Sama se nakreslila jako dvě větve, z nichž jedna obepíná svatou Tvář a druhá Ježíška. Vykreslila i touhu obětovat se jako malý hrozen k osvěžení a potěše děťátka Ježíše. Chtěla být i zobrazenou harfou, která by neustále vydávala pro Ježíše melodie lásky. „FMT“ je znakem Františky Marie Terezie, malé květinky svaté Panny, která přijímá blahodárné paprsky od Jitřní hvězdy. Zelenající se půda představuje rodinu, v níž vyrostla. Hora je

horou Karmel a ohnivým šípem lásky vyjádřila touhu po mučednické palmě, aby mohla dát svou krev za Toho, kterého miluje, ač se považuje jen za slabou třtinu. Světelným trojúhelníkem znázornila klaněňhodnou Trojici, která neustále vylévá své nedocenitelné dary na duši ubohé Terezky. Zároveň si připomněla zásadu: „*Láska se platí jen láskou*“. Svým znakem zakončila první rukopis psaný v r. 1895 z rozhodnutí matky představené Anežky od Ježíše. Tou byla její rodná sestra Pavlína, které z ohledu na praxi vykala. Rukopis je opakovaně vydáván s názvem „Dějiny duše.“

Významným dnem se pro Terezku stal 9. červen 1895, kdy v díkučinění o slavnosti Nejsv. Trojice se nabídla za celopal Boží Milosrdné lásce. Na začátek velkého pátku následujícího roku začala vykašlávat krev a její duše pak procházela tvrdou zkouškou víry a naděje. Její láska však nemohla být oslabena a její srdce stále vyprošovalo víru nevěřícím, obrácení hříšníkům. Terezčin fyzický stav se zhoršil na začátku dubna 1897, tuberkulóza zmohla její tělo a od 8.7. ležela na ošetřovně. Koncem měsíce přijala svátost pomazání nemocných a 19.8. naposled Eucharistii. Cele do dimenze Ježíšovy lásky vstoupila 30.9. 1897 ve 24 a půl letech.

Přislíbeným deštěm růží sypajícím se z nebe bylo množství dobrodiní, kterými Ježíš oslavil svou malou snoubenku. Pro množství zázraků papež Pius XI. Terezii z Lisieux, v době kdy ještě žily všechny čtyři rodné spolusestry, blahorečil 29.4 1923 a po dvou letech ji 17.5 1925 kanonizoval. V roce 1927 byla vyhlášena za hlavní patronku misionářů a všech misií. V letech 1929-1954 byla v Lisieux postavena basilika a do ní ke skleněné rakvi s Terezčíným tělem proudí statisíce poutníků.

V roce 1997 byla prohlášena za učitelku církve.

Předsevzetí, modlitba:

Před svatým přijímáním budu obnovovat touhu po splynutí s Ježíšem jako Terezka a po jejím vzoru ho pak prosit, aby s mým životem udělal, co se mu zlíbí. Vždyť On se svou Matkou touží po mé svatosti více než bych sám mohl dokázat.

Všemohoucí Bože, Ty se k nám skláníš jako Otec, když nespolehnáme na sebe, ale všechnu svou naději skládáme v Tebe; veď nás, ať s důvěrou kráčíme po cestě, kterou jsi ukázal svaté Terezii, a doved' nás k blaženému patření na svou tvář. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)